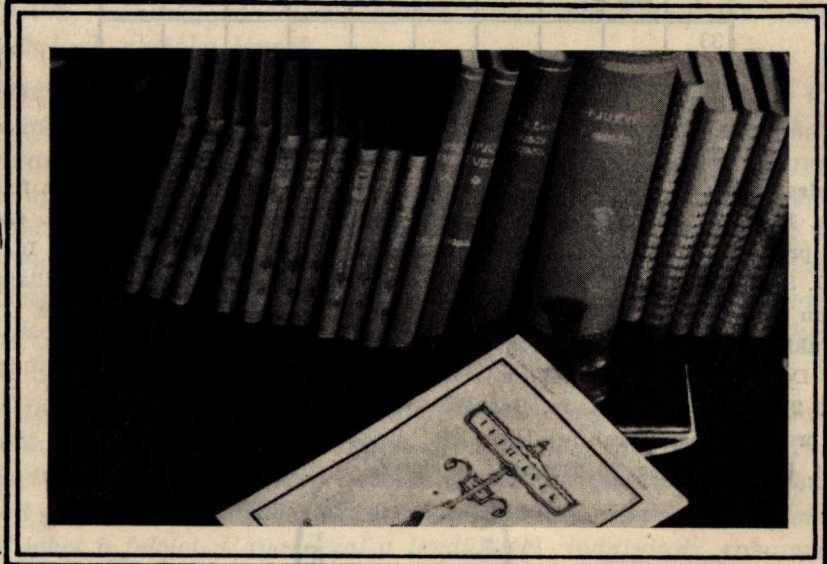

széles

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

IFJÚ ÉVEK

Rimar Jenőne adománya

1. KIS KERESZTREJTVÉNY.

(Földrajz.)

(Beküldte: Hursán Pál, Békéscsaba.)

1		2	3	4	5	6	7	8
	■	9						■
10	11	■	12				■	13
14		15	■	16		■	17	
18			19	■	■	20		
21				■	■	22		
23			■	24	25	■	26	
27		■	28			29	■	30
	■	31					32	■
33								

Vízszintes sorok: 1. USA állam. 9. Török kikötőváros. 10. Olasz folyó. 12. Algiri város. 13. Idegen praepositió. 14. Harag — latinul. 16. M. j. 17. Svájci kanton. 18. Fedő (ék. h.). 20. Sok van a vonaton. 21. Vissza: Japán admirális, aki résztvett a japán-orosz háborúban. 22. Délamerikai város (ék. h.). 23. Lim párja. 24. Ford.: kötőszó. 26. Testrészt. 27. Idegen praepositio. 28. Arab fejedelem. 30. Névmás. 31. Örmény város. 33. Bútorfa.

Függőleges sorok: 1. Róma fellegvéra. 2. Olasz skálahang. 3. Világnyelv. 4. Bérgazdaság. 5. A firnisz. 6. Rin. 7. Indulatszó. 8. Abessziniai város. 11. USA állam. 13. Kisázsiai hegy. 15. A legkisebb rész. 17. ... vány. 19. Szám. 20. Ismert rövidítés. 24. Kötőszó. 25. Ilyen szó is van. 28. Korszak. 29. ... totta. 31. Indulatszó. 32. Mutatószó.

IFJÚ ÉVEK

BUDAPEST, 1935. SZEPTEMBER

XIV. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM

Huj, huj, hajrá!

Kitört a háború! Hol? Hol? Abessziniában? Abban az Ethiopiában, amelyet leginkább a Biblia tett világhírűvé az Apostolok Cselekedetei könyvével, amikor megírta a szerezsenek hatalmas királyasszonyának, Kandakénak, kiváló pénzügyminiszteréről, hogy mint vitte őt fel az élő Isten megismerésének vágya Jeruzsálembe s mint tért onnét vissza kezében a Bibliával és szívében Jézus megváltó mivoltának felismerésével.

Egyelőre sokkal közelebb tört ki a háború. A könyvek, füzetek, rajztáblák, vonalzők, körzők, hímzőtűk, iskolai táblák és táskák világában. Ezek üzentek hadat, két hónapi hallgatás után ajkukon: Rajta, rajta, rajta! kiáltással. — Nektek. Benne bömböl a megkezdett csatában a nagy német, latin, francia és angol szótárak 42-es ágyújától kezdve a kis falusi gyerek régi módi nyílveszszőre emlékeztető palavesszőjéig minden fegyvernem. Megindul a nyelvtanok, számtanok gépfegyvereinek a kattogása. Kigyúlnak a történelemkönyvek lángszórói. Felszállnak a földrajz és természetrajz megfigyelő léggömbjei s a modern fizika, technika csodálatos alkotásairól szóló tudnivalók mint bomba-vető repülőgépek akcióba lépnek.

A viláért ne gondoljátok, hogy ez csak — szó j á t é k. Hogy itt nagyon ártatlan háborúról van szó. Őh nem! A támadás megindult élet-halálharcra. Két lehetőség van. Vagy lehengetnek a nagy tankok és letiporják a magyar ifjúságot az európai életverseny mezejéről, vagy megadjátok magatokat. Jó értelemben meghódoltok előttük a kötelességteljesítés, hivatás felismerés, munkaláz kapuinak engedelmes kitérésével. Vagy ellenszegültök s a lustaság, kényelemszeretet, önzés papírbástyái mögé húzódva engeditek, hogy a lövegek biztos találattal szórják szét drága életeteket és robbantsák alá rajtatok keresztül a jobb magyar jövődőt.

Ne felejtsetek el, hogy nem álltok tehetetlenül. Csodálatos lehetőségek vannak letéve a kezeitekbe. — Fiúknak, Leányoknak egyaránt. — Minket csak ezek a lehetőségek mentenek meg. Azokat kell megragadnunk. Ami máskor maximum volt a munkateljesítésben, az legyen most a minimum. Hadiüzenetre csak hadüzenet lehet a felelet. Ugyanazzal a lendülettel induljatok rohamra ti is a ceruzák, könyvek, tollak és megoldandó feladatok ellen és kiáltsátok győzelemtudattól ittasan: Huj, huj, hajrá!

Vigyázzatok, bár a könyvek, füzetek, rajzlapok papírból vannak, nem papírsáncok, papírbástyák, papírerődök ellen indultok rohamra. Drótsövényes terepen, jól kiépített lövészárkokon, kemény sziklafalakon könnyen megtörhetik a lendület.

S amellett még más fajta ellenség is les reátok. Veszedelemesebb, mert a hadüzenete némább. Nem halljátok a kiáltását: huj, huj, hajrá! Sőt mozdulatait sem veszitek észre. Mert ez a fajta füst- és ködfelhőkkel dolgozik. Lövegei nem dördülnek, hanem csak gázbombák és bódító mérges illatok finom piztolytöltényeiből osonnak felétek. A bűn, az érzékiség, az élvhajászat hálójába kerülés sokkal több halottat hagy maga után, a fiúk és lányok soraiból, mint a cosinus-tétel legyűrő ereje, vagy Tacitus kemény szövege. A moziknak, regényeknek, tánciskoláknak, színházaknak, kártyaasztaloknak, korzóknak terepét használja fel ez az ellenség különös szeretettel. Füstfelhőit a görögtűz szép színeivel, mérges gázait szívesen fűszerezi édes illatokkal. Látszólag az életet kínálja, de valójában az életet rabolja. — Nem is csak a Tiédet. Ha csak a Tiedet rabolná el, akkor is borzasztó kár volna. De hogy Benned, Általad, Veled milliókét teszi tönkre, annak a tudata kibírhatatlan.

Védtelesen azonban az ellenségnek ezzel a fajtájával szemben sem kell állnunk. Mindkét harcban, a könyvek és bűnök harcában magad felett való erőkre van szükséged. De mindkét harcban rendelkezésedre áll Az, Akit 1900 évvel ezelőtt boldogan vitt szívében haza az egész világ figyelmének ma középpontjában álló Abessziniába a Jézust megtaláló szerencsen pénzügyminiszter.

Vigyázz, Petrovics!

Irta: Hamvas József.

a a tanító úrnak magára kellett hagyni az osztályt, beszólt a padba:

— Vigyázz, Petrovics!

És a nyurga, szőke gyerek kimerkedett, fölkapaszkodott a katedrára, nekidült az asztalnak és vigyázott.

Nem volt szigorú, nem pártoskodott, nem lehetett megvesztegetni. Az

osztály valahogyan megbízott Petrovicsban és természetesen vette, hogy neki kell vigyázni, akkor csend lesz.

Belénk nevelődött, hogy a rend és törvénytisztelet megszemélyesítése Petrovics. A görögök nem faragták volna meg szobornak, mert az antik szobrászok a telt idomokat szerették. Nekünk azonban ilyen nyurgán is eszmévé finomodott Petrovics.

Ha nem volt fent a dobogón és nem vigyázott, olyan gyerek lett, mint a többi. Egy kicsit esetlen, de szívós és jó

pajtás. Ilyenkor, mintha levetette volna a palástot magáról.

Kinőttünk az elemiből, bekerültünk a gimnáziumba. Az új környezetben szinte önként adódott Petrovics szerepe.

Az első iskolai dolgozat után a tanár úr, valami megfoghatatlan szuggesztió hatása alatt leszólt a katedréről:

— Hozd be a füzeteket, Petrovics!

A jogfolytonosság megnyugtató érzésével néztük, hogy Petrovics magához nyalábolta a dolgozatokat és vitte a tanár úr után a tanári szobába.

Petrovics törölte le a táblát az óra előtt. Ő nedvesítette meg kellően a spongyát. Még pedig számtani óra előtt jó erősen, geometriára gyengébben, szépírási órára meg éppen hogy. Mert ebben a tekintetben különbözött a tanár urak ízlése.

Számtan órán állandóan törölni kellett az elhibázott műveleteket a táblánál felelő tanulóknak. Szépírásnál ellenben a tanár úr csak egészen száraz táblára tudta megkanyarítani gyönyörű gömbölyű betűit.

Petrovics nem volt jeles tehetség, de rendkívül pontos és lelkiismeretes diák lett. A tanárok bizalmát ép úgy élvezte, mint az osztályét. Különösen, amióta kiderült, hogy a földrajz tanára tőle akarta megtudni, ki festette be vörös tintával a térképen a Vörös tengert. Petrovics nem árulta el. Nem azért, mert Bogdán nyaklevest ígért neki, ha elárulja. Petrovics adott Bogdának jókora nyaklevest, mert feltette róla, hogy árulkodik.

A német nyelv nehezen ment Petrovicsnak. Minél többet tanulta, annál in-

kább belátta, hogy az egyik napról a másikra való leckét meg tudja tanulni, de a der-die-das-t sohasem fogja tudni.

A jövődő német órák sötét felhőként emelkedtek fel előtte és elfogta a félelem, hogy azokból a felhőkből csapnak bele villámok a bizonyítványába.

Az igaz, hogy az osztály többsége ép úgy nem tudta a der-die-das-t, de az más, neki vigyázni kell, hogy minden rendben menjen.

Az egyenes utat választotta, elment a német nyelv tanárához, őszintén elpanaszolta, mi bántja. A tanár elmosolyodott, megvigasztalta, azt mondta neki, hogy csak tanuljon tovább, majd ő gondol ki valamit a jövőre.

Ki is gondolt. Nyárra egy tanítócsaládhoz szerezte ki Ausztriába, ahol néhány nyaraló gyerekekre kellett vigyáznia és játszania velük. Ezekről két hónap alatt sokat tanult németül. Mikor az első órán tanárja kikérdezte, meg volt elégedve vele és bízta:

— Hát csak vigyázz tovább Petrovics! — Az osztály jól eső mosolygással fogadta ezt a kijelentést.

Arról az emelvényről, amelyre felküzdötte magát, nem is döntötte le semmi Petrovicsot. Diplomáciai közvetítő lett a tanárok és az osztály között. Természetes lett, hogy az üzeneteket vele küldték a fiúknak és a fiúk helyett is ő szólt kényes esetekben.

A hatodikba jártunk, mikor fiatal latin tanár jött az iskolához. Vele jött az öccse a hatodikba. Az új tanár az ő órájára a kréta és a spongya kezelésével az öccsét bízta meg. Petrovics nyugodtan fölállt:

— Kérem, tanár úr, a krétát és a spongyát én kezelem.

— Az első osztály óta! — zúgta rá az osztály.

A fiatal tanár tekintélyének csorbítását látta ebben és kifakadt:

— Na hát, majd megmutatom, hogy ezentúl nem kezeli!

Petrovics leült. Az osztályban nagy némaság. Megdöbbenve vártuk, hogy mi lesz. A tanár öccse felé pedig ebben a pillanatban kialakult az általános gyűlölet.

A következő órán osztálytanárunk megkérdezte, hogy mi történt. Petrovics elmondta, utána a többiek is. Az osztálytanár lemosolyogta az esetet:

— No hát fiúk, ez csak nem nagy dolog, hogy ki mossa a spongyát. Öt évig mosta Petrovics. Hadd mossa most már más. — És a tanár öccse kapta meg a kréta és spongya kezelését.

Ettől a naptól kezdve a legkülönösebb panaszok merültek föl.

A jó intézeti kréta helyett valami lehetetlen, köves, karcoló, színtelen kréta-rudak kerültek a fiókba. A spongyának egyszerre olajos lett a tartalma. Ezzel sikamlóssá tette a táblát, úgy hogy írni se lehetett rá. Amikor a spongyát kicserélték, gombostűt találtak benne és a fiúk panaszkodtak, hogy a gondatlan kereskedő ilyen spongyát szállított. Megszúrták vele a kezüket.

Az osztálykönyv ismételten kint maradt az asztalon, pedig a tanár öccse határozottan állította, hogy elzárta az asztalba. Az egyik tanár kifakadt:

— Miért nem vigyáz jobban, Petrovics?

— Kérem, tanár úr, az év eleje óta nem én kezelem.

Megmondtuk, hogy ki. A tanár összeszidta és megleckéztette, hogy öt

év alatt, amíg Petrovics kezelte, ilyesmi soha elő nem fordult.

A fiú sírva fakadt:

— Kérem, nem tehetek róla, a fiúk ellenem esküdtek, mert miattam nem vigyáz tovább a Petrovics.

A tanár figyelemmel nézett az osztályra:

— Tehát szolidárisak Petrovicssal?

— Igen! — zúgták a fiúk.

— Vállalják a büntetést azért, amit eddig elkövettek?

— Vállaljuk! — kiáltottuk lelkesen.

— Jól van. Majd beszélünk róla. Most folytassuk az órát.

A következő óra latin volt. Benne rezgett a levegőben, hogy történik valami. A tanár is késett. Minden perc fojtogatóbbá tette a hangulatot. Végre negyed után megnyílt az ajtó. Belépett a tanár.

Mintha üres lett volna a terem, olyan csendben ült az osztály. A toll sercent egyet, mikor a tanár beírta az órát az osztálykönyvbe. A sercenést még az utolsó padban is meg lehetett hallani.

Amikor a beírást befejezte, az osztály felé fordult a tanár:

— Hát hogy is van azzal a vigyázással, Petrovics?

Petrovics felállt, de nem szólt semmit.

— Tehát az osztálynak nem tetszik, hogy más lett a felvigyázó?

Maradt a csend.

— Hát nézzék. Úgy-e belátják, hogy ha akarom, büntetést szabunk ki az egész osztályra?

Megint a nagy csend volt a felelet.

— Amikor azt hittem, hogy fegyelemsértés, amit elkövettek, meghara-

gudtam. De azóta megismertem a helyzetet. Maguk egy becsületes fiú szerzett jogait védték. Maguk a hagyományt tisztelték. Hát azt mondom maguknak, hogyha kikerülnek innen az iskolából, ne feledjék el soha, hogy a becsületes munkát tisztelni és védeni kell. Sohase higgyék el, hogy a hatalom erő, ha nem tiszteli a becsülettel megszerzett jogot.

Mert az írott törvéynél erősebb az iratlan törvény, ami a szívekbe van írva. Azért én megdicsérem magukat, hogy kitartottak Petrovics mellett. Hát vigyázzon tovább Petrovics.

Dörgő éljenzés tört ki. Petrovics szemében könny csillogott.

Évek múltak el azóta, de ezt a latin órát nem felejtettük el.

Mit szól hozzá a Biblia?

Mi történt?

Először a legfontosabbat említtem: megnyíltak az iskolák kapui, és ti, testvéreim, diákfiúk, diáklányok, megizmosodva, barnára sülve vonultok befelé. De én valahogy úgy emlékszem, hogy júniusban vídámabban jöttetek kifelé, mint ahogy most befelé bandukoltok. Miért? Nyújtsa fel a kezét az, akinek a munka nem okoz nagyobb, vídámabb örömet, mint a pihenés? Nyújtsa fel a kezét — és szégyelje magát.

Bizonyosan hallottatok a nyár folyamán arról, hogy Olaszország és Abesszínia háborúra készülődnek. Mussolini hadakat szállít Afrikába, a négus fegyverkezik, Európa nagyhatalmai pedig tanácskoznak. Nem az igazságot keresik. Félnak, nehogy elkésse-nek a préda felosztásáról, nehogy a másíknak nagyobb konc jusson.

Franciaország több városában zavargások voltak. A véres utcai harcokba még a gyarmati katonaság is beavatkozott.

Mit mond a világ?

A világnak az a része, amelynek valami köze van hozzátok és a tanévhez, tehát a szülők és tanárok világa biztosan sok jó tanácsot adott néktek. Édesanyátok ezekkel a szavakkal nyújtotta át az első tizórait: azután szorgalmas légy! Az osztályfőnök úr azt mondta az első órán: remélem, nem fogok csalódni bennetek! De figyelmezzetek a Biblia útravalójára is:

Vajjon melyik részen van az igazság? Vannak, akik azt mondják, hogy Olaszországnak terület kell és hát ott szerez, ahol lehet. Mások pedig azt mondják, hogy mégse lenne szabad gyarmattá süllyeszteni egy régi keresztyén országot.

Az igazságot a Biblia mondja meg:

Az egész világ tudja, hogy a kommunista kezek szították ezeket a zavargásokat. Valamit azonban nem tud a világ!

Mit szól hozzá a biblia?

„Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.”

(Ezs. 40, 30—31.)

„Az Úr elforgatja a nemzetek tanácsát, megghiúsítja a népek gondolatait.”

„Boldog nép az, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott magának.”

„Féljen az Úrtól mind az egész föld, rettegjen tőle minden földi lakó.”

(Zsolt. 33, 8, 10, 12.)

„Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya.”

(Jel. 17, 14.)

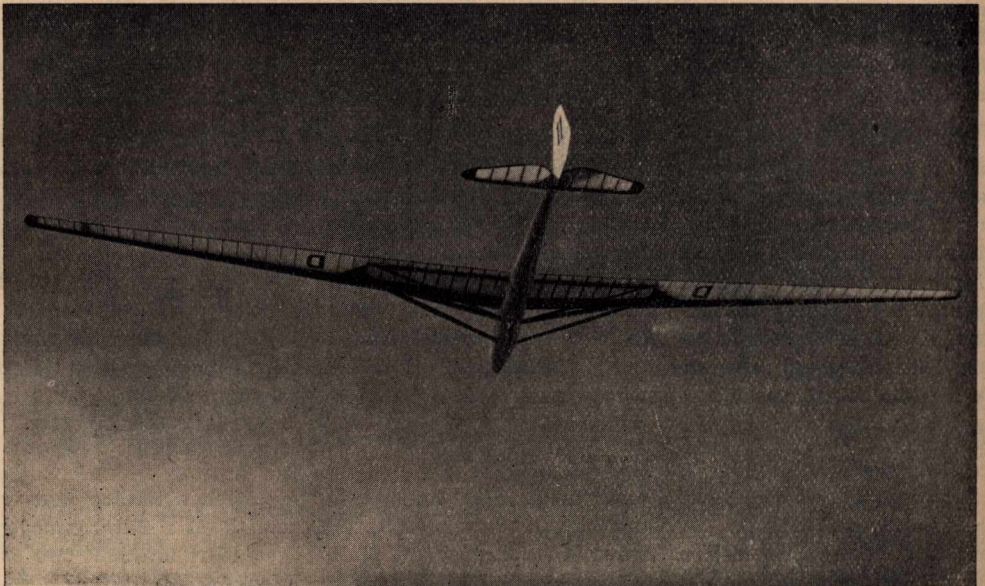
Miért lehet motor nélkül repülni?

enkisem csodálkozik azon, hogy a madarak gyors, erőteljes szárnycsapásokkal a magasba tudnak emelkedni, le tudják győzni a Föld mindent és mindenkit lenyűgöző vonzóerejét. Ma már azt is természetesnek találjuk, hogy több tonna súlyú repülőgépek rövid idő alatt igen nagy magasságokat érnek el. Azért nem csodálkozunk ezeken, mert tudjuk, hogy a madarak testének izmai munkát végezve fejtik ki azt az erőt, amellyel a súlyt legyőzik; a repülőgépeknél pedig erős motorok viszik azt a szerepet, amelyet élőlényeknél az izmok teljesítenek. Amint a madár abbahagyja szárnyainak mozgatását, amint

a repülőgép motorja megáll: rögtön esni kezdenek a Föld színe felé, mint minden, aminek a fajsúlya nagyobb a levegőnél. Hogyan lehetséges mégis, hogy gyakran a madarak, pl.: gólyák hosszú ideig lebegnek kiterjesztett szárnyakkal, sőt anélkül, hogy csak egy szárnycsapást tennének, nyugodtan körözve mind feljebb és feljebb emelkednek, míg eltűnnek szemünk elől? Hogyan lehetséges, hogy a motornélküli repülőgépek is, ugyanúgy mint a gólyák, látszólag a fizikai törvényekkel ellentétben többezer méter magasra tudnak felemelkedni és több száz kilométeres távolságot tesznek meg a levegőben minden munkavégzés nélkül?

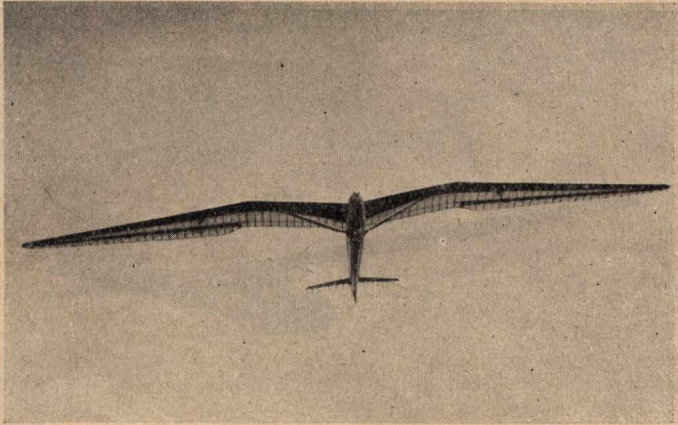
A fizikai törvényeken nem esik sérelem, a vitorlázó repülők nem munka nélkül emelkednek, csak hogy az emelkedésükhöz szükséges munkát nem a

Az 1933-i rhöni versenyen az időtartamban győzött.

gépre szerelt motorok, hanem felfelé irányuló légáramlatok végzik el. Teljesen nyugodt, vagy csak vízszintes irányban mozgó levegőben semmiféle madár vagy gép nem emelkedhet vitorlázó repüléssel, hanem folyton veszít magasságából. Csak ha olyan levegőáramlatra talál, amelynek felfelé irányuló sebessége nagyobb, mint az ő esésének, lesiklásának függőleges irányú

hegy emelkedik, akkor ennek lejtőjén felfelé haladva a szél részben függőleges irányúvá válik. Eleinte csak ilyen lejtőkön keletkező emelő szélben röpködtek a vitorlázó repülők. Persze bizonyos szélsébség kell ahhoz, hogy a gép emelkedhessék, de ha ez megvan, akkor a hegy szél felőli lejtőjének emelő szelében keringve mindaddig a levegőben tartózkodhat, ameddig csak a kedvező

A német „Thermikus” nevű gép. — A magassági verseny győztese.

sebessége, akkor fog a Föld színéhez képest felemelkedni. De közvetlen környezetéhez, ahhoz a levegőhöz képest, amelyben van, ilyenkor is esik; vagyis a vitorlázó repülő állandóan siklórepülést végez. Nyilvánvaló tehát, hogy a vitorlázó repülő nem szállhat fel akárhol és nem repülhet teljesen tetszése szerint akármilyen irányban. Csak ott tud felrepülni, ahol felfelé irányuló légáramlatok vannak és csak arra tud repülni, amerre ilyen áramlatokat találhat.

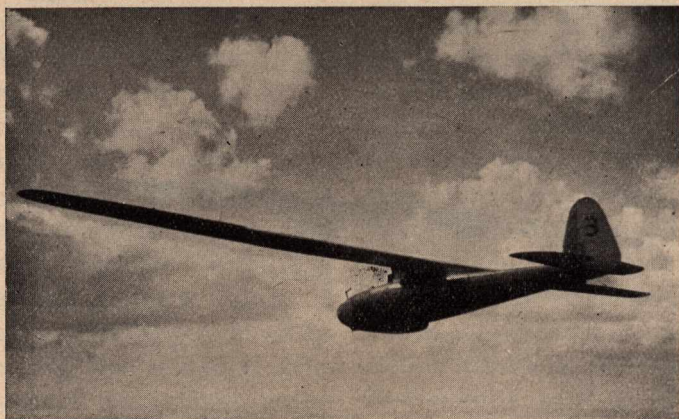
Hol és hogyan keletkeznek ilyen függőleges irányú légáramlatok? Ha a síkságon száguldó szél útjában domb,

szél fúj és felemelkedhet olyan magasra, amennyire a hegy emelő hatása terjed. Természetesen egyik lejtőről átrepülhet egy szomszédos másik lejtő fölé, ahol az átrepülésnél történt magasságvesztéset keringő repüléssel kipótolvva tovább repülhet más csatlakozó lejtők fölé és így vízszintes irányban haladó mozgást, távolsági repülést is végezhet.

De ha csak ilyen lejtőn emelő szélben lehetne repülni, akkor a vitorlázó repülés nagyon helyhez kötött volna, sík területek, alföldek fölött egyáltalában nem lehetne ilyen módon repülni. Pedig a gólyák keringő vitorlázásának megfigyelése mutatja, hogy sík terüle-

tek fölött is kell lenni függőleges áramlatoknak. Ezek az ú. n. hőlégkémények, „termik”-ek, amelyek a földfelszíni levegőrétegek egyenlőtlen felmelegedéséből származnak. A levegő ugyanis a Nap melegítő sugarait épúgy átengedi, mint a fénysugarakat. Nem a levegő, hanem a talaj, víz nyeli el a hősugarakat, felmelegszik és a levegő hővezetés útján a talajtól veszi át a meleget. Ko-

hogy a vitorlázó gépek ilyen levegőkéményben keringve nagy magasságra emelkedhetnek. Ilyen termikeket kihasználva lehet repülni síkság fölött is. Igen ám, de ezek a termikek láthatatlanok! Igaz, hogy a gyakorlott pilóta a talaj felszíni tulajdonságaiból tud következtetni arra, hogy hol található ilyeneket, azonban van valami látható jel is, ami az ilyen felfelé törő áramla-

A „Moazagotl”, 1933-ban a rhóni versenyen a távolsági rekordot állította fel.

pár, homokos, köves területek, városok kőrengetegei gyorsabban felmelegszenek, mint tavak, folyók vize, vagy mocsaras, erdős területek. Az előbbi helyek fölött a levegő is melegebb lesz, mint az utóbbiak fölött. Amikor a Föld színén levő magas hőmérsékletű és nagyobb nyomású levegőnek a fajsúlya kisebb lesz, mint a magasabban levő hidegebb és kisebb nyomású levegőé, labilis egyensúlyi állapot keletkezik. Ha ez megbomlik, a talajmenti levegő felemelkedik. Így támad a „termik”, amelynek átmérője legtöbbször nem nagy, csak 60—80 méter, de a levegő áramlásának sebessége benne akkora,

tokat biztosan elárulja. A felemelkedő levegő kisebb nyomás alá kerülve kiterjed, ettől lehül, bizonyos magasságban hőmérséklete eléri a harmatpontot, a benne levő nedvesség kicsapódik, gomolyfelhő, kumulusz képződik. Meleg nyári napon már a kora délelőtti órákban gyakran megfigyelhetjük ezeknek a vakító fehéren duzzadó felhőgomolyagoknak keletkezését. Ilyenek alatt és ilyenekben mindig vannak függőleges áramlatok, amelyeket a vitorlázó repülőgép kihasználhat.

Van a függőleges légáramlatoknak még egy harmadik fajtája is. Amidőn egymástól nagy távolságban levő hideg

és meleg levegőtömegek nyomáskülönbsége kiegyenlítődik, ez úgy történik, hogy a hideg levegő a Föld színén száguldó viharos szél formájában áramlik a melegebb hely felé, ott a meleg levegőt felszorítja, fellöki a magasba, amit megint felhő és csapadék képződés kísér. Itt, a továbbharapózó viharfront előtt sokszor több ezer méter magasságra terjedő függőleges áramlatokat kihasználva repülhet a vitorlázó pilóta néhány száz kilométer távolságra is. Vagy inkább azt mondhatjuk, hogy a vihar sodorja magával a gépet, mint a

pelyhet, amelytől csak abban különbözik, hogy a benne ülő elszánt és vakmerő repülő ügyesen kormányozva viagyáz arra, hogy bele ne kerüljön a viharfelhőbe és a mögötte levő veszélyes és gyors, lefelé sodró áramlatokba.

A vitorlázó repülőgép tehát nem ura a maga útjának, pilótája nem irányíthatja tetszése szerint, hanem ügyesen felkutatja és kihasználja a lehetőségeket. A vitorlázó repülőgép sohasem lehet közlekedési, vagy szállítási eszköz, de ez nem is célja a vitorlázó repülés szép, de gyakran veszélyes sportjának. *Ki.*

MASARYK ÉS A BISZTRICKAI BACSA

Irta: *Maróthy Jenő.*

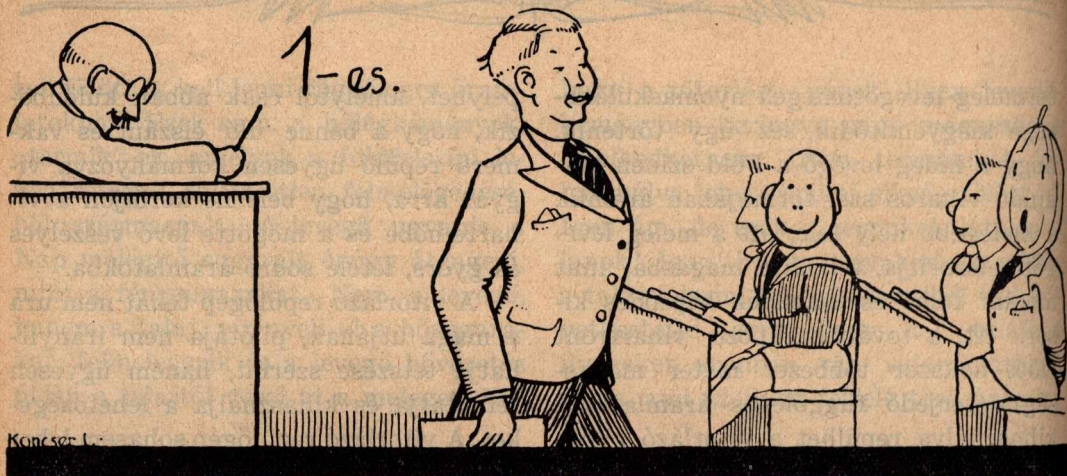

asarykról, a cseh köztársaság elnökéről, ország-világ tudja, hogy nem készült az államfői pályára. Egyszerű, igénytelen emberke, aki nagyon is számontartja, hogy mikor csináltatta az utolsó zsakettet magának, de azért mégis a legkopottabbra fogja rá, hogy az az új, mert abban érzi magát a legotthonosabban. Így aztán az öreg zsakettek mindig „újak” maradnak, az újak pedig sohase öregszenek meg. Felülmúlhatatlan módja ez a ruhakímélésnek, példát vehetne róla sok eladósodott gavallér.

Ezzel a kispolgári egyszerűséggel függhet össze, hogy a csehek az öregurat egyszerűen „taticseknek”, azaz apácskának nevezik, ami bizony elég

familiáris megszólítás. Van benne ugyan valami a néhai orosz cárok patinás atyuska címéből, de hasonlíthatatlanul több annak a családapának kedélyes vulgójából, akinek alaposan a nyakára nőttek a gyerekei.

Nos a családfő nem is csinál belőle titkot, hogy nincs ínyére ez a nagy méltóság, amit alapjában ő szerzett meg a családjának s utoljára mégis az ő előkelőségét keveslik hozzá a nagyzó kölykek. Különösen az bosszantja, hogy minden lépésre egy tucat detektív vigyáz, — Vencel a pokolban! — végre vannak az embernek pillanatai, amikor egyedül szeretne lenni, amikor ásítani, nyújtózni akar, vagy akár csak kényelmesen szuszogni — s neki még olyankor is tizenkét detektív bámul a szájába, amikor a fogát piszkálja. Nehéz dolog ez nagyon!

Az első jeles.

Ha tehát szerét ejtheti, megszökik őrzői elől s kimenekül a szabadba, ahol fű, fa, állat, ember azt csinálja, ami jólesik, azt mondja, amit gondol, ahol még az olyan aranyláncokba vert rab is, mint egy államfő, szabadnak érezheti magát.

Utoljára — felvidéki nyaralása idején — Bisztricskán oldott így kereket. Amikor észrevették, hogy nincs sehol, akkor már kint gyalogolt a hegyek között. Vágott magának egy botot, a kalapja mellé egy kökörcsint tűzött s rágyújtott egy pilzeni melódiára. Csak a közepén vette észre, hogy a dallamát nem tudja, a szövegét pedig már elfelejtette. Nem baj, azért csak dalolta tovább.

A tájék gyönyörű volt. Örökzöld legelők gyepszőnyegeivel borított hegyek, gyöngyvirágillatot suttogó völgyek váltakoztak a szeme előtt... Mosolygott az ég... szólt a kolomp... legelt a nyáj s egyszerre csak ott állt előtte a bisztricskai hegyek ura: a bacsa.

Sajnos, a spanyol etikett nem ad utasítást arra nézve, hogy mi történjék olyankor, mikor két ekkora úr talál-

kozik egymással, hát nem is történt semmi. A köztársaság feje egyszerűen azt gondolta magában: — no most legalább egy normális fejű emberre akadtam, akivel kibeszélgethetem magam, — a juhok ura pedig így okoskodott: — Ugyan mit keres ez az öreg szemüveges zrinkó itt az akol körül. Nem akar ez sajtot lopni?

Ezzel aztán meg is indult köztük a beszélgetés.

— Nazdár! — köszönt csehül az elnök.

— Dobri gyen! — köszönt vissza tótul a bacsa.

— Mi ujság az akolban — kérdezte tótra fordítva a beszédet az elnök.

Az az ujság — dörmögte a bacsa —, hogy beszélj inkább magyarul, mert tótul nem tudsz, azt látom.

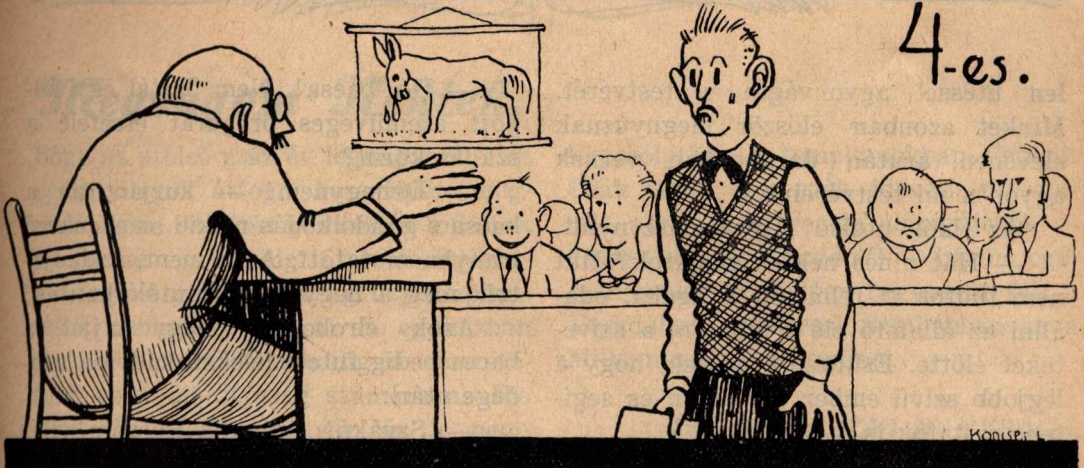
— De én nem tudok magyarul.

— Ja, barátom, az nagy baj, mert én meg nem tudok csehül.

— Hát akkor mit csináljunk?

— Azt, amivel kezdtük. Te beszélj csak csehül, én meg majd tótul beszélek s amit ki-ki megért a másik trepálásából, az az övé.

— Hm, nem bánom, — vakarta meg

Az első négyes.

a feje búbját az elnök. — Hát hogy tetszik neked ez a mai világ?

— A világ nagyon, mert azt az Isten teremtette, de én az ő helyében a hatodik napon mégis abbahagytam volna a teremtést uzsonna után.

— Miért éppen uzsonna után?

— Mert tisztesség ne essék szólván: akkor már rosszkedvű lehetett Őszent-sége.

— Honnan gondolod, hogy rosszkedvű volt?

— Mert akkor teremtette a cseheket.

— Üm, — kapta be a szakállát az elnök. — Hát te talán nem vagy megelégedve a sorsoddal.

— A csehekkal nem vagyok én megelégedve, barátom, nem a sorsommal.

— De miért? Ezt nem értem.

— Messziről jöhetsz te, sztari (öregcske), hogy még ezt se érted. Hol lakol te tulajdonképpen?

— Hát... egy magas hegyen.

— Úgy? No az csakugyan magas hegy lehet. Legalább akkora, mint az özönvíz idejében az Ararát. De az biztos, hogy a verebek nem bírnak oda felrepülni.

— Miért éppen a verebek?

— Mert azok már tíz év óta csiripelik, amit neked ma kellett tőlem meghallanod.

Az elnök elővette kockás zsebkezdőjét s megtörölte a homlokát.

— Valami bajuk van talán a juhoknak?

— Idehallgass, barátocskám! A juhoknak soha sincs más bajuk, mint a bacsának s a bacsának, mint a juhoknak. Valamennyien a legelőtől függünk. Ha legelő van: minden van, ha legelő nincs: semmink sincs. Mióta azonban itt vannak a csehek, már a legelő se segít rajtunk. Mert ha van: a csehek legelik le, ha nincs: nekünk kell őket még azért is kárpótolnunk, hogy magunk se legelhetünk.

— Nem értem? — mondotta fokozódó zavarral az elnök. — Hiszen a csehek testvérek!

— Nézd, sztari, én nem akarok veled összeveszni. Legyen, amint mondod. Legyünk testvérek. De azt tudhatod a bibliából, hogy Kain is testvére volt Ábelnek és Ábel mégis rosszul járt vele. Pedig hidd el nekem, az a Kain nem is volt olyan rossz ember. Prasz! Egyet-

len ütéssel agyonvágta a testvérét. Minket azonban először megnyúznak elevenen, azután darabokban vernek agyon a mi testvéreink.

Az elnök utolsó fegyveréhez nyúlt.

— Hát nincs nektek szájatok? Hát nem tudtok ti felmenni Prágába, odaállni az államfő elé s kiönteni a szíveket előtte. Esküszöm nektek, hogy a legjobb szívű ember a világon és segítene rajtatok is.

— Mit? — kiáltotta a bacsa. — Az a szegény ördög? Hát azt hiszed, hogy ha az tudna valakin segíteni, nem magán segítene először? Hiszen jó ember, jó ember, azt mondják, de éppen olyan gyámoltalan trupák, mint te s éppen úgy nem hallgat rá senki, mint rád se, kedves barátocskám, az utolsó birka se a biztricskai hegyekben!

Ennél többre már Masaryk se volt kíváncsi. Fordítva csapta fejébe a kalapot s elment, mint a szélfúttá szalma-szál.

De lám, alig tűnt el az első kanyarodóban, jön ám nagy lármával a lovas testőrség, csendőrök, katonák, felferik az egész hegyoldalt s előveszik a bacsát is?

— Hé, bacsa! Nem láttál egy kopott, szemüveges öregurat errefelé a szállás körül?

— Dehogynem! — kurjantotta a bacsa s gondolkodás nélkül az ellenkező irányba mutatott. Arra ment, szaladjak, még a hegy mögött utólérhetitek!

Azok elrobogtak nagy zajjal, a bacsa pedig futott lélekszakadva a vendége után:

— Szvákó! Szvákó! Bátyám! Bátyám! Szaladj el! Bújj el! Keresnek a zsandárok!... Nesze itt van az útra egy köcsög zsentice, meg ez az ostyepka! Vagy a parenycát jobban szereted? Nesze itt van két dőbön túrú is!... Te trupák, hát miért nem mondtad meg mindjárt, hogy jóbarát vagy?!... De most már igazán szaladj! Ne félj, félrevezettem a kopókat!

S az elnök valóban szaladt. Szaladt, egészen összezavarodva, az ostyepkával, parenycákkal és zsenticés köcsögökkel haza az elnöki palotába s ott máig se tudják, hol a manóba szedte össze azt a sok brindzát meg sajtot, amikor nem szereti.

Mert Masaryk hallgat róla, mint a sír.

Történelem tanuláskor

*Kezemben századok betűkbe gyűrve.
Látom, a végzet malma mint forog.
Hogy ide tért minden, ami csak élt,
S nem maradt más e papírmézőkön:
Zord, halálszagú, fekete nyomok.*

*Kincs, név, tett! ha ti mind idejuttok,
Mivé leszek hát én, a csöppnyi lét!?
Ha nem hallom a semmis időben*

*E folyton őrlő, roppant malomnak
Szörnyű énekű, robotos vizét?*

*Vén, nyakas Molnár, engedd, hadd legyek,
Ha már élni a párkák ujja font,
A neked termő tágas határban
A bús ígások sebére hullva:
Gyermekkorukból maradt imádság,
Biztató mese, gyógyító akkord.*

Bákó József

Megsúgom Nektek,

hogy az utolsó száz év legnagyobb s az egész világot átfogó keresztyén megmozdulásai az ifjúság köréből indultak ki. Ha nem is mindig ifjak, de ifjúsággal foglalkozók az ifjúság útján építettek ki azokat. A magyar ev. egyházban ezek közül kettő már eddig is ismeretesebb volt: diákifjúság számára az Ev. Ker. Világ-Diákszövetség és a nem-diákifjúság számára a Ker. Ifjúsági Egyesületek — K. I. E. — Világszövetsége. E nyáron aztán eljött szélesebb körök előtt való bemutatkozóra a harmadik: a *Ker. Szövetségek Világkonferenciája*. Ez eredetét tekintve — a három közül a legegyszélesebb, mert a konfirmált ifjúsággal foglalkozik és jel-szava: *Krisztusért és Egyházért*. Clark E. Ferenc amerikai ref. lelkész alapította 1881 február 2-án. Nem gondolt többre, minthogy azokat, akiket ő gyülekezetében megkonfirmált, lelkileg tovább vezesse és az egyházi építő munkába bevonja. A kis kezdet azonban mustármagnak bizonyult, pár év alatt terebélyes fává nőtt s ma 4 és félmillió tagja van, akik naponként olvassák a Bibliát és imádkoznak s dolgoznak Isten országa eljöveteleért.

NAGY MEGTISZTELTETÉS

volt, hogy ez a mozgalom már a IX. Világkonferenciáját hazánk fővárosába hozta. Hisz a világ fővárosainak sorrendjében Budapest csak a 30. körül van s mivel világgyűlés csak minden 4—5 évben van, csak úgy 2025 körül került volna a sor reánk. Így azonban egyenest Berlin után jöttünk. Nem beszélék most arról, ami a konferenciával

kapcsolatban a templomokban történt. Csak abból szeretnék idevetíteni valamit, ami a konferencia alapigéjéből, — *Jöjjön el a Te országod!* — három egészen szokatlan helyen ragyogott fel: a Vigadóban, a Városi Színházban és a Millenniumi Emlékműnél.

JÉZUS KIRÁLYI NAGYSÁGA

mindhárom helyen oly imponálóan nyilvánult meg! Már az is megkapó volt, amit látni lehetett. Amint a *Vigadó* körül, nem fényes úri dámák és cilinderes méltóságok, hanem a föld barna arcú népe s barna kézben tartott fekete bibliája feketéllett. Nehezen kuporgatott pénzüket áldozták oda, csakhogy most itt lehessenek. S közöttük ül az egyetemi tanársegéd, akinek minden agyrekessze olyan, mint a könyvesállvány polca, tele tudással és kutatással s aki most mégis otthagyta a maga lombikjait, mikroszkópjait és szívanatómiai metszeteit, mert megérezte, hogy itt Jézus jár s aki *Jézust hozza közelebb* a szívemhez, az mindennél nagyobb szolgálatot tesz nekem s az új magyar jövőnek. És amit hallani lehetett? A Vigadó egész sajátos értelemben vált a neve hordozójává, amikor felhangzottak benne az evangélium csodájától örvendező énekek. Amikor egy *francia* lelkész azt a vallomást tette: „Nem lettem volna keresztyénné, ha nem lettek volna előttem örvendező keresztyének... Bárhol vagy, senki se tegyen túl rajtad az örömben, mert nem Jézus híve, aki kelletlen arccal jár-kelet a világban!...” *Gandhinak* egy honfitársa, aki egyetemi katedrát hagyott

ott, hogy egészen Jézus missziójának élhessen, egész hazáját bejárva, — arról beszélt, mikép lehet számunkra még a fájdalom is örömmé. Hordta-e méltóbban a Vigadó fényes terme a maga szépen csengő nevét, mint ezekben az augusztus eleji napokban, amikor a megafon ezrekhez harsogta szét az evangélium szent örömuzenetét.

A VÁROSI SZÍNHÁZBAN viszont nem éreztük, hogy ott vagyunk, ahol máskor a test kultusza tombol, ahol a léhaság és rút élvkinálat csap ki az ember rosszabbik oldalából. Ha Petőfi egykor azon mélézött el: templomból—csárda, úgy mi most a fordítottján. A hatalmas bibliai feliratok váltották-e ki ezt a hatást, amint ott csüngtek a hatalmas színpad kulissza-állványain, meg az erkélyek mellvédjein? „Unum corpus sumus in Christo”. „Célegyenest előre!” „Für Christus und Kirche!” „Thy Kingdom come!” Vagy maga az Úr, akinek hatalma van a kedvezőtlen képzettársítások szélvésze s a tudat alatt tobzódó gondolatvilág tengere felett — színpadon és nézőtéren egyaránt? Megható volt a *látnivaló is*, amikor az öt világrész 30 nemzetének képviselői meglobogtatták zászlóikat s mikor mindje fölé odakerült a názáreti lelkésznek egyenest Názáretből hozott zászlója s annak lila-fehér selyme rácirógatott a mi magyar piros-fehér-zöldünkre. És amit hallottunk? Dr. Poling newyorki lelkész, a Világszövetség elnöke, ezt a jelentést olvassa le:

„**MA JÉZUS PROGRAMMJA**” az a programm, mely mindennél nagyobb vonzóerővel bír az ifjúságra. Ma Jézus maga az a vezér, akinek személyisége nagyobb vonzóerővel hat, mint minden

más emberi vezéré... Az új világot új embereknek kell megépíteniük, ... férfiak és nők csak Jézus Krisztus kegyelméből meríthetnek új erőt e feladatra... Mint hajdanában *Luther Márton* az Igét, mi is három szót emelünk a kor önzése, gyávasága és túlzó fajimádása fölé: „*Mi Krisztust választjuk.*”

KÖZÉPEN A HŐSÖK NAGY KÖVE fehérlik. Augusztus 5-e, vasárnap délután. Finn, angol, német nyelven hangzanak az elesett hősök emlékének áldozó s a legelesettebb ország feltámadásáért imádkozó szavak. A zászlók hosszú sora csokorba tömörül az Árpád-szobor lábainál. A Hősök terén, ezúttal talán először feldördül az ének: *Erős vár a mi Istenünk*. Ezren éneklük, tízezen hallgatják. De leginkább az Árpád körüli *Hét vezérek*. Mi ez? A lovak is mintha felhőkölnének a Hét vezér alatt. „Kérdezik ki az?” Az acélfülek felhegyeződnek. „Jézus Krisztus az.” Van, amelyik a célhoz-érkezés megnyugvásával veszi tudomásul: „Erőnk magában, mit sem ér!” Ez az hát, amire várni kellett, amiért elfoglaltuk ezt a földet? Ez az, amiért eddig nem sikerült itt sok minden? De most jön az új ifjúság, amely tudja, hogy az a győzelem, amely legyőzte a világot, az a *mi hitünk*. (I. János 5. 4.) Jön az új jövő, mert: „... küzd velünk a *hős Vezér*”. — Sohasem volt előttem ily nagyméretű, ennyire a Hősök terére illő s az egész magyar földre való a Luther éneke. S arra gondoltam: nem énekelhetné-e el legalább minden diáknemzedékben, tehát négyévenként egyszer a mi evangélikus diákságunk a Hét vezér lábainál is: „Ő a mi diadalunk!”

Gáncs Aladár

Vér és arany küzdőtere

háborús veszedelem hetek óta a világ érdeklődésének homlokterébe állította ezt a kevéssé ismert országot. A földrajzi órákon mindenki hallotta róla, hogy hegyrajza Afrika utolsó, eddigelé bevehetetlen sziklavarává avatta. Megtanultuk, hogy uralkodó népe immár 1500 éve keresztyén, de elzártságában külsőségekbe, babonákba süllyedt. A szuezi csatorna megnyitása óta (1869) ez az aránylag gyorsan megközelíthető egzotikus ország egyszerre három európai hatalom érdekkörébe került; angolok, franciák és olaszok versengve vetették meg lábukat a keleti, tengermelléki tájakon. Ennek a több mint ötvenéves terjeszkedésnek újabb és persze sokkal nagyobbarányú felvonása lenne a most készülő olasz támadás, ha ugyan egyáltalában sor kerül rája.

Abesszinia 800.000 km² területével fölér Svédország és Norvégia együttes nagyságával, tehát a Skandináv félszigetével. Igaz, jelenleg alig haladja meg lakossága a 8—10 milliót, tehát négyzetkilométerenként a 10—11 lelket (csonkahazánkban 95), de a sokhelyt igen termékeny ország sokkalta több embert tudna könnyűszerrel táplálni rendszeres gazdálkodás mellett. Nagyon különböző éghajlatú és termékenységtől ez a hatalmas terület. A keleti részek felé, tehát amerre az olaszok két jelenlegi gyarmata (Eritrea és a Szómál terület), továbbá a brit és francia partvidékek vannak, arra száraz, sivatagszerű a környék. Nagyobb része

azonban 2—3000 m. magas fennsík, ezen lakik a lakosság zöme, itt vannak a városok is. Addisz-Abeba az új, Goudara régi főváros, továbbá Magdala, Harrar, Hirmata stb. A magasabb fennsíkokon és a föléljük 4600 m.-ig emelkedő hegyvidékeken állattenyésztés folyik, de a melegebb tájakon a gabonaféléken kívül kávé, gyapot a főtermény. Előbbinek talán hazája ez a föld, a délnyugati termékeny erdővidék neve máig Kaffa.

Mióta a francia Dsibuti-ból vasút is vezet az országba, azóta ez a forgalom főere, mert egyébként csak karavánösvényeken lehet többnyire öszvérháton szállítani. Szinte leküzdhetetlen akadály az élénkebb közlekedés számára néhol az áthatolhatatlan bozót vagy őserdő, de méginkább az 500—1000 méteres mély vízeséses kanyonvölgyek. Ezekben a tektonikus vagy eróziós árkokban zúgnak a hegyvidék és fennsík összes folyói. Állandó baj még az esős évszak, amiből délen kettő is van, ez is megakasztja a szállítást hónapokra.

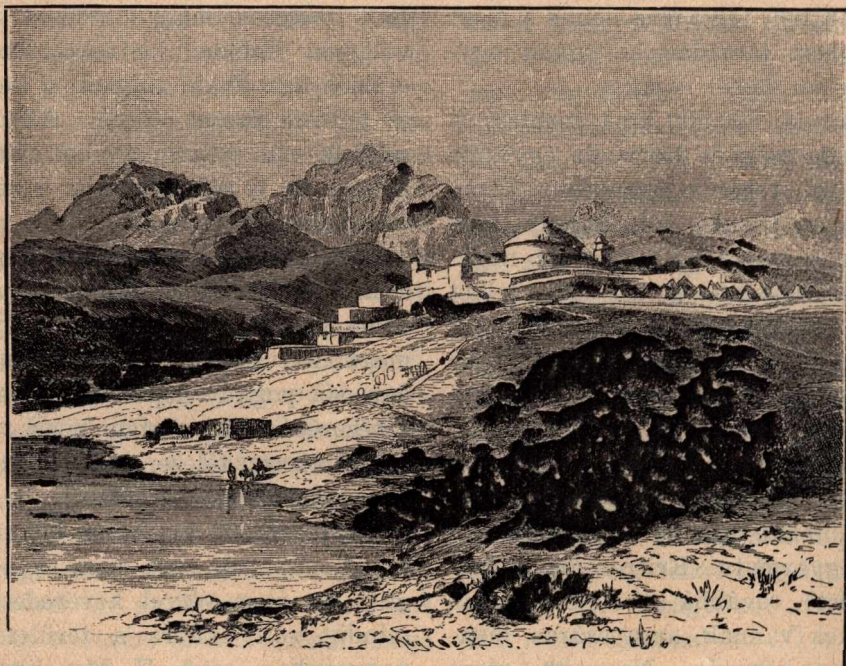
A lakosság korántsem egységes, csak 1—2 millió legfeljebb az uralkodó abesszin nép, ez kopt-keresztyén. A meghódolt többség azonban mohamedán, sőt pogány néptörzs is akad. Ez a kétézeréves ősi ország büszke múltra tekint vissza, félezer éven át az arabiai Jemen is hozzája tartozott.

Az uralkodó faj talán onnan került mai honába, de ez a sémi elem ott hamita és néger vérral keveredett. Nem mindig volt ekkora a területe, a mai nagyságban csak II. Menelik nyegus

alatt szilárdult meg, az ő tekintélyét mindenekfelett az olaszokon aratott 1896-i aduai győzelme alapozta meg. Neki sikerült délfelé is terjeszkedni és a harcias muzulmán galla törzseket meghódolásra bírni; az új fővárost is ő alapította meg. Halála óta sok zavar volt a trón betöltése körül, jelenleg pl. egykori törvényes utóda Lidzs Jasszu (= Jézus fia) fogságban van. Az ország egységét aláássa a sokféle nyelv, vallás, az egyes leigázott törzsek lázongása, de főként a hihetetlenül elmaradt szociális állapot. Hiszen nemcsak könnyörtelenül kiuzsorázott jobbágság, hanem hadifogoly címen még rabszolgaság is van. Olaszországnak erkölcsileg ép ez a főütőkártyája.

A déli részek földrajzi és néprajzi viszonyairól eleven képet rajzol, bár minden tudományos igény nélkül, egy

fiatal magyar utazó újabban megjelent könyve.*) Az ügyestollú író azok közé a magyarok közé tartozik, akiknek fiatal energiáját „megbénította az összeomlás” és világgá mentek oda, „ahol tág tere van az egyéniség szabad érvényesülésének”. Háromévi szenvedés után persze rájött, hogy „anyagi támasz nélkül a kilátások alig nagyobbak, mint itthon”. Félévet egy német tudományos expedíció vezetőségében töltött el az egykori magyar honvédfőhadnagy, ekkor ismerte meg alaposan az ország délnyugati részét. Szeretettel ír a francia és olasz misszió-házakról, de a még romlatlan, gyermeki naívságú bennszülettekről is. A már „kulturált” rétegek ellen annál több alapos kifogása van, noha kétségkívül sok jókedvű túlzás akad a könyvben. A városlakók erkölcséről azt írja, hogy „öreg

Adua Felső-Abesszíniában.

szarkák is tanulhatnának tőlük". Az uralkodó faj még ott tart, hogy az úr nem dolgozik és persze minden abesszin úrnak tartja magát. Rengeteg lebzselő szolgáló (askári) van körülötte a méltóság emelésére, de ez is inkább kíséret, mint dolgozó. A sok belső vám, az adóbehajtás primitív volta, zsarnoki hűbérurások igazi középkori állapotra valának. Nagyon sikerült fényképek is emelik az ifjúságnak különösen élvezetes könyvet.

Ha most azt kérjük, mi lenne, ha olasz támadás érné kétfelől ezt a siralmas műveltségi fokon álló, de a természettől különösen védett országot, nem könnyű a válasz. A technikái fölény, a katonai kiválóság természetesen az olaszok oldalára billentené előbb-utóbb a mérleg nyelvét. Területet is tudna magának szerezni eddigi két elég kiterjedt (külön-külön vetekednek Nagymagyarország területével!), de terméketlen ottani gyarmatához. A hihetetlenül nehéz terepviszonyok, az éghajlati akadá-

lyok miatt azonban kérdés, nem kellene-e az olaszoknak a győzelmet igen drágán megfizetnie. A Föld legforróbb városa Massaua, onnan és a szomáli partokról kellene sivatagokon át a hegyvidékek, fennsíkok meredek peremét megrohamozni. Az angol és francia vetélytárs belenyugszik-e legalább egy rész elfoglalásába, vagy ők is osztozkodnak? A színes népek világszerte nyugtalankodnak. Elmúltak már azok az idők, mikor a fehér ember kényére hódítgatta a gyarmatokat. A világ békéje szempontjából, de a két szemben álló ellenfélre is legjobb lenne valószínűleg az őszinte gazdasági és területi megegyezés. Olaszország annyira túlszűfolt lakosságú (1 km² 138!), hogy kénytelen emberfeleslege sorsáról gondoskodni. Abesszinia viszont annyi kikapzatatlan kincset rejt, hogy kár lenne annak még tovább is parlagon hevernie. Csakhogy a régiek szavajárása volt: parva sapientia regitur mundus. Bár csak ezúttal ne lenne igaz! K. I.

ANYÁM

*El-elbolyongok harmatos szemekkel...
Oly néma minden, hogy te elhagyál.
De olykor egy-egy szellem csókja perdül
És érzem, hogy te vagy velem anyám.*

*Uram, miért is, hogy a szenvedőnek
Sohasem volt mosoly az ajakán...
És búcsútalán búsongó fiától
Oly szomorúan ment el az anyám.*

*Uram, szívem felét tőlem kikérted,
De jaj feledést mégsem adhattál...*

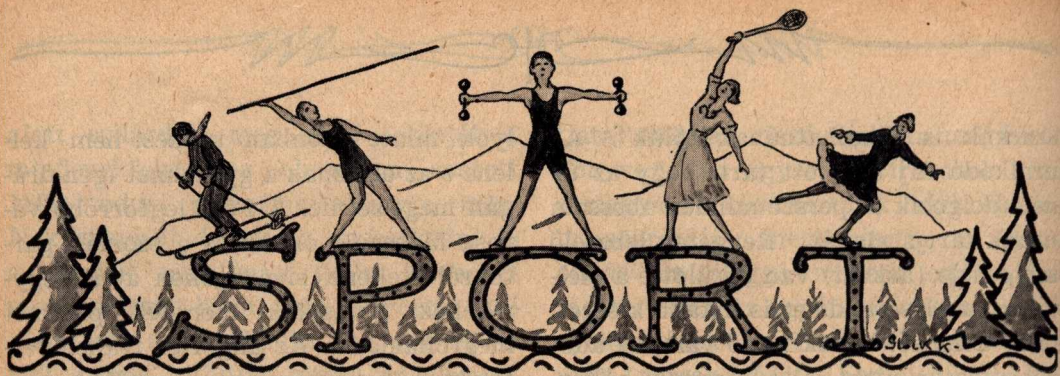
*A hajnal, dél, az alkonyóra egyre
Csak azt kiáltja: Hol van az anyám?*

*Feledést? Nem, ne hagyj uram feledni...
Megölné, — tébolyítna e magány,
Ha kételyek és kínok éjszakáin
Nem jönne hozzám néha az anyám.*

*E zaklatott szívet szívére hajtom
Mint régen... gyermekálmok hajnalán...
És csönd borul e nyugtalan kebelre,
Ha érzem, itt van az édesanyám.*

Szántó Róbert

*) Demeter Géza: Kalandos utazás Abessziniában.

A „Klebelsberg-kupa“ mérkőzések Bruxellesben

— 1928-ban, a körülmények szerencsétlen összejátszása folytán, a magyarok legbiztosabbnak vélt számukat, a vízipólót, elvesztették.

Azonban mindjárt a következő évben kiírtak egy kupát, — fűtve a revánsvágytól, — melyet gróf Klebelsberg Kunó kultuszminiszterről neveztek el. Részt vehet a küzdelmekben, az utolsó évi eredmény alapján, Európa első hat helyezetteje 9—9 játékosal. A kiírás szerint a kupát az a csapat nyeri véglegesen, amelyik előbb szerez harminc pontot.

— Az első kiírás Budapesten, a második Nürnbergben volt. Mindkét körmérkőzésen a magyarok győztek fölényesen s így a két kiírás után a magyaroknak összesen 20 pontjuk volt.

Ezidén volt a harmadik kiírás s ez alkalommal a csapatok a brüsszeli világkiállítás rendezőségének vendégei voltak.

A magyar csapatra igen komoly feladat várt: megnyerni a körmérkőzést és ezáltal véglegesen hazahozni a kupát.

Ez a feladat igen nehéznek ígért, hisz elsősorban 1928 óta sok kiváló játékos visszavonult a vízipólótól s ebben az évben a védelem egyik legjobb tagját veszítette el a magyar csapat Ivády Sándor dr személyében, kinek

az egyik válogatott mérkőzésen a karja ficamodott ki és így az egész szezonra harcképtelenné vált. Másodsorban Bruxellesben tartották a Klebelsberg-kupát, a legnagyobb ellenfelek egyikének hazájában. — Mindenki érezte, tudta, hogy nehéz lesz a győzelem kivívása, hisz minden nemzet a magyarok vereségére vágyik s mindenki a régi hegemónia megtörésére igyekszik és fog össze.

Huszonnyolc órai utazás után kifáradva, az úton szerzett korommal, piszokkal megrakodva, érkeztünk meg Bruxellesbe. Mindenki sietett a szállodába, hogy megfürödhessen és egy kicsit felfrissülhessen. De mi mindezt szépen elgondoltuk a pályaudvaron, azonban a vendéglátók egészen másképpen határoztak, ugyanis egy kis meglepetésben részesítettek minden külföldi csapatot. Tudniillik a szállodában a legrosszabb szobákat kaptuk a pótépület negyedik emeletén. Vízipóló kapitányunknak egy előre nem látott kiadása támadt, mert mindenkinek egy spulni spárgát kellett venni, hogy a sok kanyar és lépcső között el ne tévedjen valamelyikünk és el ne késsék a meccsről. Egy előny azonban volt, mert hát egy rakáson volt az egész társaság. Később már a hang után is el tudtunk

igazodni, s a spárgákat el tudtuk adni az újabb vendégeknek. A szobákat igyekezett a szállodatulajdonos tágassá tenni és ez sikerült is neki, mert a szobában az ágyon és mosdón kívül nem hagyott semmit, ruhafogas egyáltalán ritkaság számba ment. Mi igyekeztünk a szobát lehetőleg minél lakályosabbá tenni, díszítgettük a szobát, leszedtük a függönyt s helyébe nadrágot, kabátokat akasztottunk. Többi holmink meg a legnagyobb művészi rendetlenségben hevert a szobában szanaszét, úgy hogy a szoba lassanként egész lakályossá vált.

— Mi aztán, ezért a jó szállásért, hálátlanul szörnyű bosszút esküdttünk, tudniillik, hogy megnyerjük az orruk előtt a Klebelsberg-kupát, akármennyire fáj is nekik.

A megnyitáson óriási tömeg volt, egyrésztük a királyi párra volt kíváncsi, másik részük meg a belga csapatnak a magyarokon való győzelmét akarta látni. Felvonulással kezdődik, a csapatok saját zászlajuk alatt a medence körül vonulnak a főtribün elé. Minden csapatot udvarias taps fogad, de mikor a belga csapat jön, akkora zsvajv keletkezik, hogy az ember majd megsüketül bele. Az ünnepi beszédek sorozata alatt először egymást nézegetik a csapatok, majd gondolva nagyot, a tribün szépei felé irányulnak a szemek. No de minden rossznak egyszer csak vége szakad, az ünnepségnek is vége s mindenki elvonulhat.

Most kezdődnek igazán a küzdelmek.

Az első meccs alatt a közönség vígan társalog, mi meg a tribün háta mögött izgulunk rémesen. A mérkőzés senkit sem érdekel, mindenki a követ-

kező meccsre kíváncsi a magyar—belgára. Közben a franciák símán megverik a jugoszlávokat. Utána a magyar és belga csapat a királyi pár elé vonul, tisztelgés s máris vízbe szállnak a csapatok. A kölcsönös üdvözlés után a közönség is nagy ordítással üdvözli csapatát. Vezetünk, néma csend, egyenlitenek, felszabadulnak a kedélyek, a tömeg diadalordítással festi alá az egyenlítő gölt s ettől kezdve nem akar szünni a láрма. Ismét vezetünk, ismét egyenlitenek, így a félidő 2:2 arányban eldöntetlenül végződik. A második félidőben csak lassan tudjuk előnyünket növelni — szívósak a belgák —, a hazai közönség, a királyi pár jelenléte úzi, hajtja őket előre, csak nehezen lankadnak, de végül már a tömeg sem bírja az iramot, nem bírja szusszal, viszont a magyar kolóniának csak most kezd megjönni a hangja, most kezd rá igazán a huj-huj-hajrára s mi símán 9:6-ra győzünk.

Utánunk a svédek gyönyörű játékkal megverik a németeket 5:3-ra s evvel véget is ér az első nap.

— Másnap pihenő, mindenki a világkiállításon sétálgat. Nézegetjük a nagy nemzetek hatalmas hodályait, a nagy árutömegeket s magunkban megállapítjuk, hogy mégis csak a legszebb a mi kis pavillonunk és hogy a magyar házban vannak a legértékesebb és legszebb áruk kiállítva.

Azután következett sorban a többi meccs. Az uszoda mindig jobban és jobban kong az ürességtől. Hiába, a honi csapat mindjárt az első mérkőzésen kikapott, nem voltak kíváncsiak a további küzdelemre. Mi és a svédek a következő két meccsünket megnyerjük s a har-

madik napon kerülünk szembe egymással. Erre már sokan voltak kíváncsiak, mert ezen a mérkőzésen eldőlhetett az első hely kérdése is, viszont a belgák a németekkel kerültek össze, kiknek szintén egy vereségük volt már, ez a meccs tehát a helyezést volt hivatott eldönteni. Az első helyre mi lettünk a biztos aspiránsok, mert a svédeket szép játék után 5:2-re vertük s így már csak mi maradtunk veretlenül, viszont a belgák elszenvették második vereségüket a németektől.

— Ismét szünnap, melyet szép okosan felhasználtunk. Masszörünknek, a népszerű Piti Kissnek, az ágyát szedtük szét és vittük a folyosó végére egy elhagyott szobába. Szegény Piti Kiss reggel fél háromig kereste az ágyát a mi legnagyobb gyönyörűségünkre és örömünkre.

Ezután a németek ellen győztünk 6:2-re; végül az utolsó napon a jugoszlávokat is megvertük és így a kupát megnyertük veretlenül és megszereztük a végleges védését. Viszont a svédek kikaptak a belgáktól. Így tehát mi négy ponttal előztük meg az utánunk következő csapatot, viszont a helyezés gólarányon múlt. A legpechesebbek a svédek voltak, kik egy gólkülönbséggel kerültek a megérdemelt második helyről a negyedik helyre.

Az utolsó Klebelsberg-kupa alkalomával a végleges sorrend a következőképpen alakult.

Magyarország, Belgium, Németország, Svédország, Franciaország, Jugoszlávia.

— Természetesen a győzelmet méltóképpen megünnepeltük, a szállodában reggelig tartó mókázást tartottunk, nagy ünnepélyt rendeztünk. Hol a cipőket igyekeztünk összepárosítani, hol a villany aludt ki az egész szállodában a vendégek legnagyobb ijedelmére és a mi legnagyobb örömünkre.

Véleményem szerint a második helyet a svédek érdemelték volna meg, mert a magyarok után ők játszották a legszebb vízipólót. Tervszerűen felépített támadásokat indítottak mindig, támadósoruk veszedelmes volt, viszont védelmük sziklaszilárdan állt a helyén s hogy a belgák szerezték meg a második helyet, nagyban része van a hazai közönségnek, mely állandóan buzdította és tüzelte játékosait. A németek vereségei és harmadik helye talán meglepetés azok számára, kik nem látták őket játszani, mert bizony sokszor nem lehetett ráismerni a híres nevekből összeállított csapatra. A franciák Padou nélkül nem tudtak komolyan beleszólni a küzdelmekbe, míg a jugoszlávok a torna leggyengébb csapatának bizonyultak.

— Célját tehát elérte a magyar csapat, a legklasszikusabb vízipóló díjat véglegesen megnyerte.

S alig érte el egyik célját, itt a következő küzdelem, jön az olimpiász. Ez volt az olimpiász előtt az utolsó seregszemle s bízom abban, hogy ezen elkövetkezendő küzdelemben ismét mi leszünk a legjobbak s megtesszük azt, amit még egy nemzet csapatának sem sikerült, egymás után kétszer visszük el a vízipólóban a győzelmi babért.*)

*) Legközelebbi számunkban a diákolimpiászról számolunk be.

Anekdoták és tréfák

Az angol király ebben az évben ünnepelte huszonötéves uralkodói jubileumát. Ebből az alkalomból mondunk el róla és családjáról pár jellemző esetet.

Királyi levelezés.

A mostani angol király gyermek korában a következő levelet írta nagyanyjának, Viktória királynőnek:

Kedves Nagymama!

Láttam egy gyönyörű falovat egy játékkereskedőnél. Szerettem volna megvenni, de kevés volt a pénzem. Légy szíves, kedves Nagymamám, küldj egy keveset.

Szerető unokád

György.

A szigorú nagymama azonban így válaszolt a levélre:

Kedves Fiam!

Nagyon rosszul esik nekem, ha azt látom, hogy nem tudsz takarékoskodni a pénzeddel. Édesapád mondja, hogy mindjárt elköltöd mihelyt megkapod. Nagyon sok játékszert veszel. Abban a korban vagy már, hogy tudnod kellene a dolgok igazi értékét. Légy okosabb!

Szerető nagymamád

Viktória.

De a kis György is megfelelt a levélre:

Kedves Nagymama!

Nagyon megörültem a levelednek. Hálásan köszönöm. Eladtam 25 frankért egy autogramm-kereskedőnek. Ebből láthatod, hogy ismerem már a dolgok igazi értékét.

Szerető unokád

György.

A barátságos angol.

Egy francia tiszt egyszer Angliában töltötte el a szabadságát. Megérkezvén Doverbe, elment a kikötőben tartott hangversenyre s gyönyörködve nézte a szép estén a hullámzó tömeget, a fényes ruhákat és uniformisokat. Cigaretta vett elő, de bosszankodva látta, hogy a gyufáját otthon hagyta. Megszólított hát egy arra sétáló angol tisztet és tüzet kért tőle. Ez szívesen adott is neki. Ebben a pillanatban egy sokkal idősebb tiszt ment el mellettük. A tüzet adó fiatal tiszt barátságosan rámosolygott. A francia a cigarettára ügyelvén nem is vette észre.

— Ügy-e Ön francia? — kérdezte az angol tiszt.

— Igen. Toulouseból való vagyok.

— Biztos vagyok benne, hogy most van először Angliában.

— Valóban, csak pár órája érkeztem.

— Akkor megértem, hogy nem üdvözölte azt az angol tisztet, aki az imént ment el mellettünk. Nem ismeri?

— Nem. Kicsoda?

— A király, VII. Edward.

— A király? — kiált fel a francia csodálkozva. — Biztos Ön abban, hogy a király volt?

— Egészen biztos vagyok benne, hiszen az apám.

Ezzel jól mulatva a fiatal tiszt zavarán, az angol tiszt, a mostani V. György király barátságos búcsúvétel után eltűnt a tömegben.

Királyi szerénység.

VII. Edward angol király, a mostani uralkodó atyja, meglátogatott egyszer egy falusi iskolát. Kérdéseket is adott a kis fiúknak.

— Mondd meg nekem, kis fiam, kik voltak a mi legnagyobb uralkodóink?

— Nagy Alfréd és Viktória királynő, felelték kórusban a gyerekek.

A tanító azonban nem lehetett egészen megelégedve a felelettel, mert

észrevétlenül sűgött az egyik kis fiúnak valamit. Erre az felállt és kivágta:

— VII. Edward király.

A király elmosolyodott és tovább kérdezte:

— Hát miféle nagy tettet vitt véghez VII. Edward király?

A kis fiú lesütötte a szemét; erre nem tudott felelni.

A király azonban mosolyogva megvigasztalta:

— Ne szégyeld magadat, fiacskám, én sem tudom.

Szeptember elején

*Itt van a szeptember, az iskolát nyitják,
S tódulnak befelé harsányhangú szittyák.
Nyitva a sorompó életre-halálra...
Jön Pató Pali is ősnégerré válna.
Olyan cigány-színben tért vissza a nyárról,
Mint ha most futna az abesszin határról,
S az olasz csapatok elől melegibe
A négus nyájából loholt volna ide.
A térdein sebek, kerek foltok, kékek,
Nyári famászásról még sajjó emlékek.
Bár most nem Paliban volt egyszer a hiba,
Csak az ág volt vékony s így történt galiba.
A feje fedetlen. Sapkája a nyáron
A Tiszába hullt a szegedi határon,
S azóta a víz már, ki tudja, hol hajtja,
Esetleg egy csuka csónakázik rajta.
Mondom, megjött Pali. Hóna alatt könyvek,
De mégis inkább a kosztja miatt görnyed,
Mivel szeretetből a kedves mamája
Két kiló uzsonnát erőltetett rája.
Itt van a szeptember. Költöznek a darvak...
Pali az osztályba szomorún beballag,
És úri személyét a sorsnak megadva,
Leül szerényen a leghátulsó padba,
Mert mint tapasztalta — s ezt el kell fogadni —
Legbiztosabb dolog háttérben maradni.
Aztán előveszi csillagos biskáját,
S faragcsálni kezdi a pad felső fáját.
Bevési a nevét, hogy mégis elvégre
Maradjon emléke legalább tíz évre.
Megnézi a padot; mind az öt szeg forog,*

*S ha magát hintálja, dallamra nyikorog.
Egy szóval a helye éppen megfelelő,
Mostmár hamar csak egy jó szomszédot elő!
Itt a Citrom Pista kócos, hosszú hajjal,
Lejavítózott már, noha üggyel-bajjal,
De mégis csak itt van s ha lehet, kitelel,
Szomszédnak ő épen pompásan megfelel.
Egymás kis köreit soha meg nem sértik,
Padban és pad alatt egymást jól megértik.
Már oda is csalja és kezd a mesébe,
Hogy milyen jól nyaralt ott lenn Szegedébe.
Délelőtt bicikli, focizás a réten,
A mozit is látta háromszor egy héten.
Halász-zsákmánya volt egy tíz kilós harcsa,
A kocsis hagyta, hogy a lovat ő hajtsa.
Cigaretázott is s ki hinné felöle,
Nem is lett sohasem igen rosszul tőle.
Kicsit szokatlan volt a füst, meg az illat,
De egy nagy diák már ilyesmít kibírhat.
Miután a multat szépen kiterítik,
A beszéd sorját a jövőre kerítik.
Ez az osztály könnyű, mint mások mesélték,
S mindegyik tanárnál enyhe lesz a mérték.
Leckét nem adnak fel még jó néhány napra,
S ha felelni kell is, még nem osztályzatra.
Így, ha jó darabot adnak a moziban,
Ma délután mindjárt elmehetnek vígan.
Szólat a csengő hang, mely a szívet zúzza...
Pali fanyar képpel a könyvet kihúzza,
Keze zsebébe a ceruzára téved,
Elkezd firkálni és — megkezdi az évet.*

Telek.

Genfi nemzetközi statisztikai adatok szerint ennek az évnek az elején az egész világon 48,300.000 rádióvevőkészülék volt használatban. Ha minden egyes készülékre négy hallgatót számítunk, közel 200 millió ember hallgat rádiót. A Föld lélekszámát kétmillárdra téve, ez annyit jelent, hogy manapság átlag minden tizedik ember rádióhallgató.

Sperry, amerikai mérnök, Csikágóban felépítette a világ legerősebbfényű világítótoronyát, amelynek a fényét ezer kilométernyi távolságból is látni lehet. A torony 140 m magas, alapzata 19 m mélységben van a talajba ágyazva.

A legújabb telefonvilágstatisztikából kiderül, hogy Stockholm Európában a telefonok városa. Sehol Európában nem olyan elterjedt a telefon, mint ebben az északi fővárosban, ahol ezer lakosra 320 telefonkészülék esik. Az egész földkerekségen csak két város múlja felül Stockholm rekordját: Washington és San Francisco. Ebben a két északamerikai városban 353, illetve 350 telefonkészülék esik 1000 lakosra.

Mandszuriában, Hsingan környékén, megtalálták a világ leggazdagabb aranymezőit, amelyeknek aranyértékét a geológusok 300 millió fontsterlingre becsülik.

A világon a legnagyobb robbanás Bramm-Fontaine-ban, a délafrikai Johannesburg bányaváros egyik külvárosában történt 1896 február 19-én. Egy vonat robbant fel, amely 4212, egyenként 25 kilogrammos, dinamittal megtöltött ládát szállított. Általában azt hitték, hogy a perzselő napsugár hatása alatt robbant fel a dinamit. A 105.300 kiló dinamit rettenetes pusztítást okozott. Az egész városrész rombadőlt és a romok alatt nagyon sok ember lelte halálát.

A trianoni szerződés Magyarország részére 50.500 darab gázalarc tartását engedélyezte.

Hortobágyi Tibor, polg. iskolai tanár, az Apponyi-kollégium másodéves hallgatója, a szegedi Holt-Tiszában új vizinövényt fedezett fel, amelyet róla „Coelosphaerium Hungaricum Hortobágyi” néven neveztek el.

Nyíracsád közelében ásás közben egy régi templom romjaira bukkantak Kiss Lajos, a debreceni Jósa-múzeum igazgatója a helyszínén megállapította, hogy egy 13. században épült templom maradványait találták meg, ami annak is bizonyítéka, hogy ott volt valaha Ártándháza község, amely 1580 körül a törökudulás pusztított el.

A Nemzeti Múzeum Kisrosvágy község határában a nyáron ásatásokat végeztetett, amelyek során kelta temetőre bukkantak. A feltárt sírokban talált tárgyak részben a Nemzeti Múzeumba, részben a zempléni megyei múzeumba kerültek.

A szegedi Óthalombban, ahol már ez év márciusában mammut-csontok és egyéb leletek kerültek napfényre, Banner János dr. egyetemi c. ny. rk. tanár a szegedi múzeum megbízásából újabb ásatásokat végzett. Ezek során 4.30—4.60 méter mélységben egy-egy kultúrrejteget talált, amelyből mammut-fog és agyar, szarvasfogak, felhasított és égetett állati csontok, nagymennyiségű faszén és kovából készült eszközök kerültek elő. Itt-ott tüzelési nyomokat is meg lehetett állapítani. A lelet minden valószínűség szerint a régibb kőkorszak u. n. magdalénien-korszakából való és így kora kb. tizenötezer esztendőre tehető. A lelet tudományos jelentőségét az adja meg, hogy nemcsak Szeged környékén, hanem az egész Alföldön ez az első régibb kőkorszaki lelet, amely az ember alföldi településének az idejét mintegy tízezer évvel korábbi időre helyezi át az eddig ismert legrégebb emlékek koránál és kétségtelenné teszi, hogy a mérsékelt hideg éghajlat alatt az ú. n. cro-magnoni ember már az Alföld lösszel borított, magasabban fekvő részein is tanyázott.

Beköszöntő

Uj évet kezd az evangélikus ifjúság havi folyóirata, az *Ifjú Évek*. Fontos változásokat hoz ez az új év. A mi kedves olvasóinkat kevésbé érdekli, de a lap jövője szempontjából nagyon nevezetes: az Országos Evangélikus Tanár-egyesület, melyben benne van minden evangélikus tanárunk, vette át a lap kiadását. Az evangélikus tanárság úgy érezte, hogy neki kötelessége nemcsak szóval nevelni, hanem írással is. Mindent el fog követni mint laptulajdonos, hogy mennél tökéletesebbé tegye a lapot.

A régi írógárda továbbra is ott áll a lap szolgálatában. A szerkesztőbizottság az evangélikus ifjúság legjobb barátait, legértékesebb nevelőit foglalja magába, s sokan vannak, kik nem engedték nevük kiírását, de ezentúl is meg fognak írásaikkal jelenni.

S hogy milyen lesz a lap, ez az első szám mutatja be. A bevezető cikk és a bibliai idézetekkel bővült: Mit szól hozzá a biblia? az *evangélikus szellemet* fogják kifejezetten olvasóinkba csepegtetni. El ne mulassza senki olvasásukat! Evangélikus hír lesz minden számunkban. — A *szépirodalomnak* nagyobb teret óhajtunk juttatni: íme, ez első szám Hamvas József és Maróthy Jenő novelláit, Bakó József és Szántó Róbert versét közli. Mind jól ismertek, nem kell őket bemutatnunk. De megkezdjük *folytatásos regény* közlését is: Hamvas József kész műve ez évfolyamban leközlésre kerül, s az év végén könyvalakban is megjelenik kiadásunkban. Olyan kort elevenít meg, mely mindig vonzotta és főleg most, trianoni elesettségünkben, érdekli az

írókat és olvasóközönséget. Gárdonyi Isten rabjai, Tormay Cecil regényei, Makkai Sándor Táltoskirálya már belevilágítottak IV. Béla királyunk korába, s a tatárjárás idejébe. Hamvas a Bükk szélén meredő Bélkő kolostorához fűzi érdekes történetét. Hogy érdekes lesz: már ez első közlemény mutatja.

Jókedvet a tréfás versek, anekdoták, humoros elbeszélések fognak terjeszteni. — A *Zsenge-rovat* mindig nyitva áll olvasóink szellemi termékei számára. Most is vannak közlendőink, de reméljük, hogy a mostani számunkban hirdett *pályázatok* sok becses közölnivalót fognak hozni. S abban is bízunk, hogy képanyagunk is változatosabbá és szebbé lesz ebben az évben. *Igyekezünk az, hogy képpen gazdag, külsőleg is tetszetős lapot kapjanak olvasóink.* Az új címlap Hursán Pál, békéscsabai bűzgó olvasónk rajza, a szövegben szereplő rajzokat *Koncser* Lajos soproni olvasónk készítette: mindketten igaz tehetséget árultak el. Kövesse őket mindenki, akinek Isten tehetséget adott. Már pedig, kinem nem adott valamilyen irányú talentumot az Úr kegyelme?

De beköszöntőnknek nem ígéretés a célja: mert minden szónál szebben beszél a tett: a jó Ifjú Évek. Íme, itt van az első számunk. Fogadják olvasóink szívesen e havonként *pontosan megjelenő* jó barátot. Igyekezzenek minél szélesebb körben terjeszteni, hogy előfizetőink száma újra emelkedjék: akkor remélhetjük azt, hogy az Ifjú Évek tökéletesebbé lesz. Segítsetek, kedves barátaink, megjegyzéseitekkel, támogatások írásaitokkal, erősítsetek előfizetésekkkel, akkor majd teljesíteni tudjuk közös erővel a ránk váró nagy feladatot.

Igen tisztelt Főszerkesztő Úr!

Kedves tanítványomnak írása van kezemben. Nem megszokott sorok. Féltő gonddal papírra vetett betűk, melyekben megszólal egy nemes lélek. S amint olvasom, boldog öröm dobogtatja meg szívemet. Örülök annak, hogy ez a feketeszemű, tizennyolc éves leány meglátta világosan, s olyan őszintén el is mondta azt, amit ma, sajnos, kevesen akarnak meglátni, de még kevesebben szeretnek el is mondani. Bizonyára főszerkesztő úrnak is öröme lesz e sorok olvasásában, megküldöm ezért azzal a kéréssel, hogy ezt az örömet azoknak is szerezzé meg, kik szívesen olvassák lapunkat.

„Ismét egy új esztendő kezdődik életemben: immár a tizennyolcadik. Ez alatt az idő alatt állandóan tapasztaltam az Úr szeretetét, jóságát, megsegítő kegyelmét és gondviselését. Hiszen, hogy ez az új esztendő felvirradt rám, azt is csak Neki köszönhetem. Hogy szerető családom és meleg otthonom van, azért is az Ő nagy nevét áldom. De az Úr annyi kegyelemben részesített és részesít most is, mit kíván tőlem, bűnös földi gyermekétől? Mivel szolgálhatok én néki?

Eszembe jut Jézus tanítása: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egy-

mást szeressétek.” Az Úr tehát szeretetet kíván tőlem, és én tőlem lehetőleg igyekszem is ennek a parancsnak engedelmessé válni. Szeretem Őt, akinek az életet köszönhetem, nemcsak ezen a világon, hanem a túlvilágon is. Szeretem az ő szentséges fiát, az Úr Jézust, aki lehetővé tette számomra, hogy az örök életben részesüljek és aki közbenjáró köztem és az Atya között. Szeretem az egyházamat, amely itt a földön irányt mutat, szeretem szülőimmet testvéreimmet, embertásaimat, sőt még az ellenségemet is, még akkor is, ha ez utóbbi néha nagyon nehéz.

De ennek a szeretetnek látszó jelet is kell adni. Az Úrnak hittel és hálával tartozom, mindkettőnek nemcsak az imáimban kell kifejezésre jutnia, hanem egész életemben is. Az élet fájdalmait és csapásait is azért méri ránk az Úr, hogy kipróbálja a hitünket. És milyen sokan vannak, akik az élet súlya alatt összeroskadnak és a halálban keresik a menedéket. Mindezt miért? Mert hitünk nem elég erős. Ő, adná az Úr, hogy a rámmért csapásokban is fel tudjam emelni szememet az ég felé és el tudjam mondani Jóbbal: „Az Úr adta, az Úr vette, áldott legyen az Ő szent neve.”

Kívánja az Úr, hogy törvényei szerint éljünk. De mi gyarló földi emberek naponként vétkezünk majdnem mind a tíz parancsolat ellen, nem is egyszer, csak Isten tudja hányszor. Bűneink súlya alatt össze kellene roskadnunk, ha nem lenne egy szentség, amely megkönnyebbit azoktól. Ez a szentség az Úr szent vacsorája. Aki evvel élt már, mindenki tapasztalta, hogy mikor a templomból kijön, olyan könnyű a szíve, olyan boldognak, nyugodtnak érzi magát. Milyen áldás is ez a szentség és mégis milyen kevesen élnek vele!

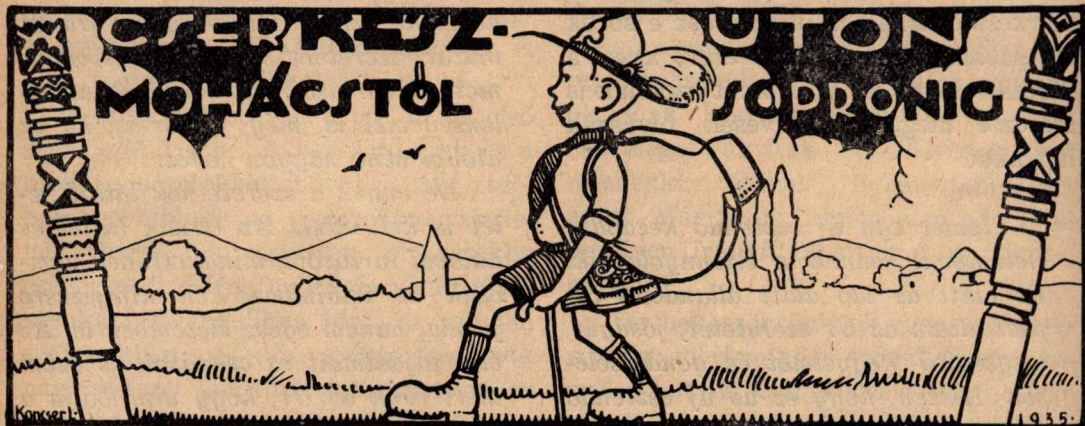
Egyházamnak is sok mindennel tartozom. Nem elég csak az istentiszteleteket látogatni, hanem szívvel-

lélekkel részt kell venni a munkájában. Igyekezniem kell, hogy meggyőződésemben semmi meg ne ingasson és hitemhez örökké hűnek kell maradnom.

Szülőim iránt hálával tartozom, embertársaim iránt pedig megértő és megsegítő szeretettel.

Adja az Úr, hogy szolgálhassak Neki a jövőben jobban, mint azt eddig tettem.”

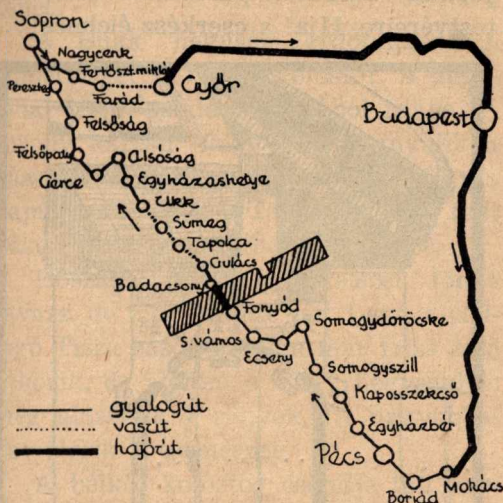
Így ír egy tizennyolcéves leány. Így írni azonban csak az tudhat, ki élni is így akar: az Úr szolgálatában. Vajjon hogy írnál te, és hogy élsz te? Jutott-e eszedbe már évforduló alkalmából, hogy valamit te is tégy az Úr szolgálatában? r.

Aki meg akarja ismerni ezt a kis országot, az ne üljön vonatra, de még csak repülőgépre se, hanem vágjon neki gyalogszerrel, mint mi, 62-es Pálfy-cserkészek tettük a nyáron. Hála parancsnokunk kitűnő szervezőképességének, azt hiszem kevés csapat dicsekedhetik olyan mozgótáborral, mint a miénk volt.

Röviden leírom az útvonalat. Sopronból elmentünk részben gyalog, részben vasúton Győrbe. Onnan hajón Pestre, másnap tovább Mohácsra. Ez eddig afféle próbatábornak számított, ott kezdődött a gyalogtúra — hazafelé. Mohács—Pécs—Dombóvár—Fonyód útvonalon gyalog, Fonyódról áthajóztunk Badaacsonyba, Gulácstól Ukkig vonat-

tal mentünk, onnan Egyházashetye—Alsóság—Sárvár— Felsőség—Peresztegen át Sopronba gyalog. Az egész mozgótábor 26 napig tartott és rengeteg élménnyel szolgált mindannyiunknak.

Sopronból június 24-én indultunk útnak 35-ös létszámmal, szöges bakancsokkal és tömött hátzissákkal. A beosztás a következő volt: parancsnoki félraj (segédtsízt, szolgálatvezető, szálláscsinálók, mentő és titkár, tábortűzvezető, rajzoló és néprajzi gyűjtő) és három őr.

Az élelem és a szállás kérdése a nálunk szokásos módon oldódott meg. A parancsnok úr levélben kérte az egyes falvak tanítóinak segítségét — s ennek kivétel nélkül, derekasan meg is feleltek —, úgyhogy minden faluban készen várt a szállásul szolgáló pajta vagy iskolaterem. Az élelmezés családoknál történt, többnyire egyesével. Így mindennap más-más családi körben étkeztünk, jobban megismertük a népet, elbeszélgettünk az emberekkel és végigélveztük a Dunántúl magyaros vendég-

szeretetét. (Jó módszer és főleg olcsó. Tessék megpróbálni!)

Napi átlagban kb. 18 km-t tettünk meg, de úgy is volt, hogy 30-at mentünk. Az indulás többnyire reggel vagy estefelé történt, de a déli hőségtől sem riadtunk vissza. Egyszer meg éjjel 1 órakor indultunk riadós-ébresztővel és hadijátékkal egybekötve. (Ez aztán a cserkészélet!) Az őrök legtöbbször külön falvakba voltak szállásolva, egy-egy nagyobb faluban aztán megint együtt volt a csapat.

Csodálatosan megedzöttünk a gyaloglásban és összenőtünk a hátzissákkal. Vígán bandukoltunk a poros országúton, tarlókon, dülőkön, erdőkben és réteken. Egy nagyon fontos tapasztalat: mindig lépésben kell menni, így fele fáradság. És nótázni kell, amennyit csak lehet.

A mozgótábor alatt is rendes fegyelmet cserkészéletet éltünk. A szabad délelőttökön morzézunk, térképeztünk, a déli pihenő után jártuk a falut, gyűjtöttünk, jegyezgettünk, vagy daloltunk, játszottunk. Kétszer volt hadijáték, mindakettő éjjel. Esténként tábortűzet tartottunk, amelybe bevontuk a falu fiatalságát is. Mindenütt megszerettek bennünket s alig akartak továbbengedni sok faluból.

Evvel az úttal mintegy keresztmetszetet kaptunk a Dunántúlról. Vadvirágos Mecsek tája, dimbes-dombos Somogyország, a magyar Tenger, a csodaszép balatoni hegyek, a Kemenes-alja, a Rábaköz, gyönyörű városok, kicsiny faluk, fehér házikók, emberek, magyarok, sokácok, svábok, daloló leányok és fiúk, népviseletek, népművészet, erdők-mezők, vadvirágok,

madárdal és mosolygó kék ég: mint egy csodaszép film, úgy vonultak el előttünk. S ráértünk őket figyelni, hiszen gyalog jártunk! Kötetrelvált lehetne írni a sok élményről. Vaskos tábori naplóm néhány kiragadott töredékét nyújtom át a következőkben nektek, avval a kívánsággal, hogy Ti is élvezetek át egy ilyen szép mozgótábort.

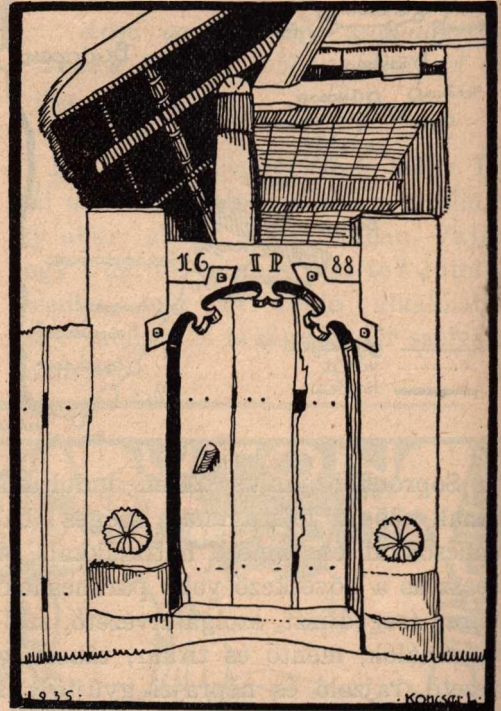
*

(Jún. 25.) Estefelé indultunk, mikor a nagy meleg már kissé alábbhagyott. Úgy érzem, mintha úgy csöppentem volna ide valahonnan, el sem hiszem, hogy itt vagyok és hogy ez az a mozgótábor, amelyre olyan nagy vágyódással gondoltam a vizsga előtt. Pedig sokat készültünk rá, míg eljutottunk odáig, hogy megindulhattunk vihartépett öreg zászlónk után. Az indulásunk szép volt. Nehéz hátizsákok, szöges bakancsok kemény díszmenetei, az első tábori parancs, azután: országút pora, jókedv és nóta, mindig nóta. Az első nap fáradságával jóízűen aludtunk a nagycenki bíró szénaillatos pajtájában.

A mai nap avval kezdődött, hogy fejenként egy liter tejet ittunk meg a cukorgyárban és utána díszmenetben — a gyomrunkban lotyogó tejjel — elvonultunk.

Azután: hosszú és forró út, talán azért mert még szokatlan. Néhányan nagy buzgalommal tartjuk a jókedvet a fiúkban. Folyton nótázunk. A hátizsákok szíja mélyen bevágódik a vállunkba. Sokat nevetünk a Kuktán. A Kukta csakolyan rövidnadrágos kisfiú, mint mi, de civilben: okleveles kántortanító. Esdő pillantásokat vet az úton közelfő szekér felé. És szól a 30 év körüli gazdához vérbeli kisgyerekként:

„Bácsi kérem, feltehetem a hátizsákom?” S a következő pillanatban (a hátizsákokat csak nem hagyhatja egyedül!) már a gyorsan tovarobogó szekérről mosolyog elégiült ábrázattal a porban fáradtan poroszkáló cserkésztestvéreire. Hja! a cserkész élelmes!...

A 62. Pályf. cs. cs. mozgótáborából. Kiskapu 1688-ból, Felsőpaty, Vas megye.

(Jún. 27.) A „Szent István” hajón. Hangos gramofón-zene. A bemondó a vidék nevezetességeit magyarázza négy nyelven. Az utazótársaság meglehetősen nemzetközi. Vidám osztrákok dalolnak mellettünk gitárkísérettel. Néhányan közülünk elbeszélgetnek velük. A többség azonban a vidékben gyönyörködik.

(Folytatjuk.)

Koncser Lajos,
62. „Pályf” cserkész,
IV. évf. tanítónöv.

E VILÁG FÉNYESSÉGE

Irta: *Hamvas József.*

Első közlemény.

1241 márciusában kezdődik a történet.

A Bükk hegység erdőtengerében embersziget: a bélkői kolostor. A hegyoldal felén, sziklán, sziklából rakva. A torony karcsú fakeresztje kinyúlik a bástyák mögül. Nehéz, vasas tölgyfa kapu, apró rések a falon. Vékony füst kéken párázik a csillogó levegőbe.

Hószagot hoz még a felszél. Jön a tavasz, de még messze jár. Lent, a csillogó Tisza sásos partján már friss zöld ütközik, de idefönt a Bükk hegységben még alusznak a rügyek, itt nagyobbakat alszik a természet.

A bélkői kolostor csöndje téli rabóságban különösen néma. Majorokból, erdei utakról mászik föl lassan néha nyikorogva egy-egy szekér vagy széles talpú szán. Élelmet hoznak, meg fát a konyhára. Mert csak a konyhában ropog a tűz, a cellák hidegek.

Most, hogy egyre fényesedik a márciusi ég, most még rosszabb, mint télen. Mert havon, fagyon csak el lehetett járni, de amióta olvadásra melegedett a sár, mintha pusztá szigeten lennének, úgy el vannak vágva a világtól.

A négyszögletes udvar széles kőlapjain lépkednek föl és alá a barátok a tavaszi napfény enyhe melegében. A vékony, sovány Bertalan a kötornác oszlopához támaszkodik, úgy vitatkozik a könyvmásoláshoz szükséges arany festék vegyítésének módjáról a szélesvállú szőke Bogyoszlóval, aki harmadéve szakadt ide Lengyelországból és egészen magyarrá lett. Az öreg Sza-

niszló apát gazdasági ügyeket beszél meg Szulpiciusszal, az éléskamara gondozójával, aki nagyon jó dolgokat tarthat az éléstárban, hogy olyan szépen meghízott tőle.

Ebbe a nagy, fényes tavaszi csöndbe riadt be kívülről a kürtszó. A kolostor kapuja előtt fújta valaki, a kapu be volt zárva, elreteszelve, hetekig nem nyitják ilyenkor tavasszal. Ki jöhet erre?

A fiatal Bence testvér egy-kettőre felszaladt a kapu-bástya élére, lenézett, aztán bekiáltott:

— Lovas, egymagán!

Le szólt a lovashoz:

— Merről, vitéz?

— Tárjatok kaput! — kiáltott föl rekedt, száraz hangon a lovas. — Jön a tatár!

1241 márciusában történt.

Hej, de behallatszott a szörnyű szó a kolostorba! Be az udvarra, be a szívekbe! Bogyoszló csakúgy röpítette le a kapuról a kapcsokat és kereszttrudákat. Belehalványodott, beleizzadt, úgy dolgozott, mintha verekednék.

Kinyílt a kapu. Ott állt a sötét boltív ráámájában, fényes háttér sugarában a sáros, tépett lovas, főveg nélkül, merev, fáradt nézéssel.

A lova előrelódult, bebotorkált az udvarra. Bogyoszló leemelte a nyeregből az erejevesztett vitézt. Szaniszló apát megkérdezte:

— Dénes nádor oltalmazza a Kárpátok útját?

A lovas már talpon állt, Bogyoszló-

hoz támaszkodott, úgy nyögte nehéz lélegzettel:

— Batu kán betört a vereckei szorozson. Dénes nádor sereg nélkül szalad Pest felé a királyhoz. A tatárok mindenfelé ölik a magyart.

Csönd lett az udvaron. Úgy álltak ott a szerzetesek, mint valami kőből faragott szobor-csoportozat.

Valaki meghúzta a kápolna harangját. Most térdre ereszkedett az egész csoport. Halkan mormolták az imádságot.

Az apát adott jelt a felkelésre. Tovább kérdezte a vitézt:

— Dénes nádor seregében voltál?

— Abban. Négy nap nyargaltam a tatárok elől. Három napja bolygok a rengetegben. Ma a reggeli harangszótok vezetett ide. Inni szeretnék, enni meg aludni.

Bence már fogta is karon és vitte az udvar végébe a kőasztalhoz. Szulpiusz a konyha felé lépegetett, hogy ellássa a kikoplalt vitézt; Bertalan az apát szavára a lovat kantározta le és vezette az istállóba, bár mélységesen gyűlölte az ilyen alantas testi foglalkozásokat. De megtette, hogy lelkének büszkeségét törje vele.

II.

Szaniszló apát harcos nemesi család sarja volt. Fiatal legény korában ott ülte a lovat Endre herceg seregében, mikor Imre király ellen vonult. Később, mikor király lett Endre, kedvelt vitéz lett Szaniszló, akit akkor még Mihálynak hívtak. Azonban egyszer valami nagy dühében, talán boros is volt, leszúrta a bátyját annak a leánynak, akit szeretett. Ettől aztán vége lett az életé-

nek. Esze nélkül vágatott ki a rónaságra. Talán el is pusztul ott, ha egy vándor szerzetes rá nem akad. Testi és lelki segítség megmentette. Így lett szerzetes, majd kiváló tulajdonságai révén élemedett korára apát lett belőle.

Hadi tudományát azonban nem felejtette el. Egészen megfiatalodott, hogy most megint harcosnak érezte magát. Meg kellett erősíteni a kolostort. A majorok népét, barmát, gabonáját ide kell menteni. Bele kell tanítani fegyveres szolgálatba ezt a fegyvert nem látott népet.

Bence, a fiatal Bence, jobb keze lett az egészben. Mintha egyenesebb lett volna a tartása, keményebb a nézése, amióta lóháton járja a vidéket, nyíllal lőni tanul és kard melegszik az oldalán. Korán elhalt birtokos úr fia volt Bence. Amikor az apja meghalt, az özvegyet kizavarta a birtokából a szomszéd. Az anyja, szegény, az olasz apácakolostorban dolgozik a háznál.

Ahogy Szaniszló apátból kapitány lett, úgy vedlett át Bence testvér hadnagyává. Számon vette az őrségeket, szakértelemmel nézte a kovácsműhelyben a fegyver kovácsolását. Szaniszló utasítására fákat vágatott, torlaszokat rakatott.

Belehevült ebbe a kemény emberi munkába. Űde, fiatal lelkében a vallásos áhitat jól megtanult szabály volt, de még nem belső szükség. Az élet mélységei még nem tárultak föl előtte. Még nem kellett keresnie nagy lelki váltságokból a szabadulást.

Így futott el egy hónap. Nem is hinné az ember, hogy milyen gyorsan eltelik, ha reggeltől estig sürgős a dolog. Szaniszló azt mondta, hogyha így

dolgoznak, még egy hónap és készen lesz az erős, bástyás védelem.

De hát egyszer a Bence nem alkonyatra jött meg az őrzjárásról, hanem déli harangszókor vágatott be a kapun. A lova csupa tajték, a nézése még keményebb, a szemében mintha csillogna valami szilaj öröm.

Jelenteni jött, hogy az őrségek az éjjel falvak tüzét látták mindenfelé keletre, délre. Húsz, harminc falu égett, vagy talán még több. Ez nem véletlen. Ez az ellenség. Ez a tatár!

Voltak most szívek, akik összeszorultak. Mert mintha a halál hideg szárnya csapott volna egyet fönt a magasságban, a fák koronái fölött. De voltak szívek, akik ökölbe szorították a kezét és maguknak súgták:

— Végre!

Szaniszló ránézett Bencére és látta, hogy a fiatal szerzetes már álmodja a pillanatot, amikor szembe lovagolhat az ellenséggel, kihúzhatja a kardját, aztán neki! Először elszomorodott, de aztán jóságosan mosolygott, megsimította Bence fejét:

— Jól van, fiam! Az Isten a maga dicsőségére teremtette az igazi férfit.

Bence megértette a szót és most már azt szerette volna, ha Szaniszló előtt mutathatja meg, mennyire férfi.

III.

Aznap alkonyat előtt négy lovas hajszolta a lovát a vízmosáson fölfelé. Fáradt, ijedt arccal tekintettek hátra. Az őrsök látták a menekülőket, de azt is látták, hogy nem üldözi őket senki.

A menekülők a vízmosás mélyéből nem látták az erdőtől fedett kolostort. Az őrsök küldtek le hozzájuk embert,

hogy az ijedt csapatot elvezesse Békőre.

Ott aztán megtudták tőlük, mi történt:

Amikor Dénes nádor a tatárok betörését jelentette a királynak, jóformán már nem is kellett jelteni, mert a tatár lovasok ott nyargaltak Pest előtt. Vácot elpusztították.

Béla király hamar megindult seregével, erre a tatárok összevonták kóborló csapataikat. Batukán hátrált seregével a király előtt. Talán hátrál egész a Kárpátokig, ha a magyar sereg olyan szerencsétlen helyen nem üt táborn, a Sajó mellett, ahol mocsár akadályozta a szabad mozgást a nehéz magyar lovasság számára. Míg a tatárok a maguk könnyű lovain vígan jártak az ingoványon.

Hej, ha a magyarok akkor is olyan könnyű lovasság lettek volna, mint a honfoglalás idején, dehogy győzött volna a tatár! Sok jó magyar erkölcsöt nyelt el a német világ.

Szaniszló apát most emelkedett egy fejvel magasabbra. A szava hidegen pengett, mint az acél. Ököltre fogta a kezét, mikor intett. Mintha nem is ez a kéz osztott volna szelíd áldást annyi esztendő során.

Az éjjel nem aludt senki a kolostorban. Beosztott helyét járta mindenki. Bence messze lent, az erdők szélén cserkészte a partot a majorosokból szedett lovascsapattal. Az apát parancsára a Látó-hegyen négyöles máglya lobogott, hogy erre bízassa a szanaszét futkározó menekülőket. De a jel ideinthette a tatárt is. Hát csak jöjjön, aminek jönni kell! Sohase lehet az életet szeb-

ben odaadni, mint most a pogány ellen Istenért és hazáért.

Az áprilisi északa fagyosan hideg volt. A teli hold fénye csillogott a deres fűvön. Ködös párát fújtak a lovak és a majoros legények már jóformán mind megitták a borukat melegítőnek.

Bence a holdvilágos éjszaka csendjében a csapat élén lovagolt. Éjjel nem lát az ember sokat a külső világból, annál többet lát abból, ami belül van. A lélekben kinyílik a múlt könyve. Valami láthatatlan kéz levelezi a lapokat egymás után. Amit egyszer az öröm írt oda, ma fájó emlék. Amit a szomorúság írt oda, most szelíd merengéssé lesz.

Elgondolta Bence, ha ezzel a csapattal most így menne tovább, nem fordulna vissza a kolostorba, kimenne az életbe, harcokba, vitéznek, mi lenne akkor? Aztán elgondolta, hogy mi lenne: hír, dicsőség, hatalom, gazdagság? Csak egy kicsit tetszett neki ez az ábránd. Azután a kolostor erkölce legyőzte benne e világ fényességét.

Azért mégis szép ám erre gondolni és a hosszú csendes éjszakákon sebes viharként sodorta a képzelet. Egészen kimerült bele hajnalig, amikor a patak-nál megittak és a legények maradék borukkal végeztek. Bence a friss vízből ivott. Neki csak az oltár előtt szabad bort ízlelni. A hideg víz megint emberré tette.

Alighogy kivilágosodott, megszólalt a kürt a Látóhegyen. Ez a jel a parancs arra, hogy mindenki térjen be a bélkői völgybe. Itt a válság, jön a tatár!

Bence emberei rémülten kapkodták holmijukat, amit a patak partjára raskogattak reggeli készítés céljából. Össze-vissza kapkodtak föl mindent a lovakra és úgy meg voltak keveredve,

hogy csak azt nézték, merre fussanak. Bence most elővette a karikás ostort, odavágott egyik-másik megrémült legényre, összeterelte őket. Szaniszló adta neki a tanácsot. Mert, aki tatár híretől fél, megijed az a karikás ostortól is.

Kilépett útra ügettek a kolostor völgye felé. A völgyet védő sáncoknál találoztak Szaniszlóval. A torlaszon már csak annyi hely maradt, hogy egy-egy lovas mehetett át rajta. Ez a rés meg is marad, hogy a menekülő magyart beeressze. De ezt a két lépésnyi szélességet meg kellett védeni a tatárok ellen.

Szaniszló leszállította a lovasokat. Beosztotta őket nyíllal, kopjával a torlaszra. Feljebb a hegyoldalon szikladarabok vannak összehordva. Lesznek, akik azokat gördítik le az ellenségre.

Bencét lovon marasztotta Szaniszló. Melléje rendelt még néhány lóra szoktatott szerzetest. A természetes Bogyoszlót széleshátú ló emelte. Bogyoszló a kard mellé nagyfejű buzogányt is akasztott az övére. Akárhol találja vele a tatárt, bizony nem megy vissza Ázsiába.

Ez a lovasság volt a tulajdonképeni hadsereg. Arra szánva, hogy odamenjen, ahol verekedni kellett ember, ember ellen. A tudós vékony Bertalan valahonnan, sötétkék dömöcki pengét szerzett. Amióta kardja van, nem nyitott föl könyvet. Azelőtt olyan volt a nézése, mintha belefolyna a világba, most olyan, mintha fogcsikorgatva nevetne.

A kolostor alatt, a völgyben, izgalmas lőtás-futás. Gerendákat, köveket hordtak, kiabáltak, jajgattak, énekeltek. Egy-egy parancsszó belecsattant a lár-mába, akkor egy kicsit csend lett.

(Folytatjuk.)

2. SZÁMREJTVÉNY.

(Beküldte: Hursan Pál, Békéscsaba.)

33, 23, 18, 29, 4, 31, 36, 6, 13, 3, 39, 16 = Ilyen diák is van.

9, 2, 19, 29, 20, 35, 17 = Amerikábanszületett bennszülettekkel ke-
veredett spanyolok.

10, 15, 30, 27, 24, 35, 22 = A görög líra egyik képviselője.

7, 14, 11, 21, 25 = Fegyvernem szolgálja.

32, 38, 5, 28 = Tejtermék.

1, 34, 12, 37 = Soha el nem múltó.

8, 26 = Ékezettel napszak.

—39 = Bibliai mondás. Hol van a Bibliában megírva?

3. LÓUGRÁS-REJTVÉNYEK.

(Történelem.)

(Beküldte: Hursan Pál, Békéscsaba.)

s	P	b	p	h
o	o	i	s	ú
e	o	r	á	o
n		l		e
		n		

Az ókor nagy eseménye.

o	K	l	h	b
á	a	m	e	a
a	r	s	o	t
g		r		l
		o		

Az ókor nagy eseménye.

z	m	d	k	
l	a	é	A	e
e	e	e	e	i
f	f	r	s	

Nagy világtörténelmi esemény.

b	h	h	i	
v	n	o	A	ú
a	á	é	s	m
c	e	r	r	

Az európai történelem fontos eseménye.

Versenyre fiúk!

**Az Ifjú Évek szerkesztősége az első félévre
a következő pályázatokat hirdeti:**

1. Elbeszélés vagy útleírás. (Lehet akár komoly, akár vidám.) Jutalom: I. díj 20 pengő, II. díj 15 pengő, III. díj 10 pengő.

2. Vers. Jutalom: I. díj 15 pengő, II. díj 10 pengő, III. díj 5 pengő.

3. Rajz (tusrajz). Jutalom: I. díj 15 pengő, II. díj 10 pengő, III. díj 5 pengő.

A pályaműveket aláírni nem szabad, hanem csak jeligével kell ellátni. A nevet borítékban kell mellékelni s a borítékra ugyanazt a jeligét kell írni, amely a pályaművön van.

Beküldési határidő: 1935 november 20-a.

Az eredményt decemberi számunkban közöljük s ekkor kezdjük meg a nyertes pályamunkák közlését is.

BUDAPEST, 1935. SZEPTEMBER

XIV. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat.

Laptulajdonos az Országos Evangélikus Tanáregyesület.

Főszerkesztő: **Dr. BÁNKÜTI DEZSŐ.**

Felelős szerkesztő és kiadó: **Dr. REMPORT ELEK.**

Szerkesztő-bizottság: **Dr. H. Gaudy László**, Bpest, **Keken András**, Hódmező-
vásárhely, **Raskó Kálmán**, Szarvas, **Dr. Ruhmann Jenő**, Sopron, **Weiszer Gyula**,
Nyíregyháza, **Dr. Zelenka Margit**, Bpest.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László.**

Postatakarékpénztári csekkszámola száma: 26.111. — Telefon: 82-3-84.

Megjelenik a tanév folyamán minden hónapban.

Előfizetési ára egy évre 4 pengő, egyes szám ára 50 fillér.

Szerkesztőség: Budapest, VII., Damjanich-utca 28/b. III. 22.

(Kéziratok ide küldendők.)

Kiadóhivatal: Budapest, IV., Deák-tér 4. II. em.

(Fogadó órák minden szombaton 6—7-ig itt!)